

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1., mede ten behoeve van haar minderjarig kind,
 2., mede ten behoeve van haar minderjarig kind,
- en

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/98, 55663, 54094, 172,
55728, 177, 55696, 486, 55673, 169, 55658, 174, 55702, 187, 55687,
189 en 55722 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 1 maart 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 augustus 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante sub 1 om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 1 december 2005, voor zover thans van belang, heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de door appellanten sub 2 gemaakte bezwaren tegen het uitblijven van een beslissing op hun aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd gegrond verklaard en bij die besluiten tevens in afwijzende zin op de aanvragen beslist. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij besluit van 12 oktober 2006 heeft de minister het tegen voormeld besluit van 7 augustus 2001 door appellante sub 1 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 maart 2007, verzonden op 5 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het tegen het besluit van 12 oktober 2006 door appellante sub 1 ingestelde beroep en de tegen de onderscheiden besluiten van 1 december 2005, voor zover daarbij in afwijzende zin op hun aanvragen is beslist, door appellanten sub 2 ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellante sub 1 bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 maart 2007, en appellanten sub 2 bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op dezelfde datum, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij brief van 16 april 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de hoger-beroepschriften is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. De hoger beroepen zijn kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar
van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

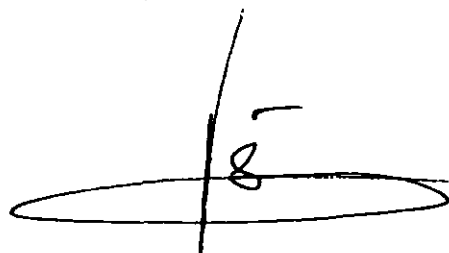
w.g. Peute
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op

391

Verzonden: **16 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Ministerie van Justitie

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
 (werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
 Fax (073) 6443109
 Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Nummer: 9812-19-2016

Op 28 maart 2001 is namens ¹ nationaliteit: Azerbeidzjaanse, geboren op ², verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 26 februari 2001, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid.

Bij beschikking van 31 juli 2002 is het bezwaarschrift van 28 maart 2001 ongegrond verklaard. Op 22 augustus 2002 heeft betrokkene beroep ingediend tegen de beschikking van 31 juli 2002. Op 15 april 2004 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda het beroep van 22 augustus 2002 gegrond verklaard. Derhalve dient op het bezwaarschrift van 28 maart 2001 een nieuw besluit te worden genomen.

Op 25 juni 2004 heeft betrokkene verzocht om aan hem ³ een vergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen. Op 8 november 2005 heeft betrokkene bezwaar ingediend tegen het niet tijdig beslissen op het verzoek om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

Op 14 mei 2003 heeft betrokkene een verklaring ingediend om de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 tevens geldig te maken voor haar hier op 14 december 2002 te lande geboren kind ⁴ (V-nummer ⁵). De aanvraag van betrokkene wordt derhalve mede geldig gemaakt voor

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 18 oktober 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelaast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het volgende overwogen.

In het aanvullende bezwaarschrift van 7 mei 2001 op bladzijde 4 wordt namens betrokkene aangevoerd dat betrokkene een Azerbeidzjaanse vader heeft en een Armeense moeder en dat dat betekent, ook volgens de opvattingen van de Immigratie- en Naturalisatiedienst dat betrokkene de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft. In de beschikking van 31 juli 2002 is hetgeen namens betrokkene aangaande haar Azerbeidzjaanse nationaliteit is aangevoerd derhalve gevolgd. Echter in de gronden van beroep voert de gemachtigde namens betrokkene aan dat het maar zeer de vraag is of betrokkene de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft en wordt aangevoerd dat betrokkene stateloos is. De Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda heeft overwogen dat onjuist is geoordeeld dat betrokkene de Azerbeidzjaanse

0411677690

nationaliteit heeft. De Rechtbank vindt dat op dit punt eerst de nodige kennis dient te worden vergaard en dat bij een nieuw te nemen besluit een beslissing dient te worden genomen op de in beroep gestelde staatloosheid van betrokkene. Ter zitting van de ambtelijke commissie heeft betrokkene verklaard dat zij in Azerbeidzjan geen documenten had en niet geregistreerd stond en dat zij tot 1988 in Azerbeidzjan heeft gewoond. Derhalve wordt aangenomen dat betrokkene in Azerbeidzjan niet geregistreerd staat als staatsburger van Azerbeidzjan.

Namens betrokkene wordt in het bezwaarschrift gesteld dat betrokkene niet heeft gezegd dat ze de vluchtelingenstatus had in Armenië maar dat ze hulpverlening kreeg. Overwogen wordt dat, nu in het nader gehoor het woord "vluchtelingenstatus" staat vermeld, maar dit in de correcties en aanvullingen is gecorrigeerd in "het verkrijgen van hulpverlening", betrokkene hierin kan worden gevolgd.

Waar namens betrokkene in bezwaar wordt aangevoerd dat van betrokkene niet kan worden gevergd de Armeense nationaliteit te verkrijgen en dat ook rechters in Nederland in het kader van de toepassing van het Vluchtelingenverdrag hebben gesteld dat niet gevergd kan worden dat men een andere nationaliteit aanneemt, wordt het volgende overwogen. Allereerst wordt opgemerkt dat volgens het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2001 (kenmerk DPC/AM-717127) het mogelijk is voor betrokkene om het staatsburgerschap van Armenië te verkrijgen. Volgens dit ambtsbericht is het mogelijk voor etnisch Armeniërs het staatsburgerschap aan te vragen en ook voor hun echtgenoten, zelfs als die niet de Armeense etniciteit bezitten. Aangezien de moeder van betrokkene de Armeense etniciteit had en de echtgenoot van betrokkene de Armeense nationaliteit heeft, zal het voor betrokkene mogelijk zijn om de Armeense nationaliteit te verkrijgen. Nu betrokkene bovendien tien jaar in Armenië woonachtig was valt, mede op grond van bovenstaande, niet in te zien waarom betrokkene niet reeds geprobeerd heeft de Armeense nationaliteit te verkrijgen. Daarnaast wordt overwogen dat met bovenstaande verwijzing naar het ambtsbericht wordt aangegeven dat betrokkene de mogelijkheid heeft de Armeense nationaliteit aan te vragen en dat het aan betrokkene is om hiervan gebruik te maken.

Tevens heeft betrokkene verklaard dat het niet mogelijk was om de Armeense nationaliteit te verkrijgen. Indien betrokkene dient te worden gevolgd dat ze niet de Armeense nationaliteit heeft aangevraagd en verkregen dan dient aangenomen te worden dat betrokkene staatloos is. In dat geval dient, zoals eveneens in de uitspraak van hiervoorgenoemde Rechtbank te worden uitgegaan als land van herkomst het land van gebruikelijk verblijf van betrokkene. Aangezien betrokkene vanaf 1988 tot 1998 in Armenië heeft verbleven, wordt derhalve getoetst aan Armenië.

In de uitspraak van de hiervoorgenoemde Rechtbank wordt tevens overwogen dat aangezien ten aanzien van de reisroute documenten ontbreken dit aan betrokkene is toe te rekenen. Tevens concludeert de Rechtbank dat in redelijkheid kon worden verwacht dat betrokkene informatie zou kunnen geven over de gevolgde reisroute. De Rechtbank concludeert dat het ontbreken van documenten met betrekking tot de reisroute aan betrokkene kan worden toegerekend, zodat reeds hierom de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene op voorhand reeds is aangetast. Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet evenwel in de context van het totale feitencomplex worden beschouwd.

Betrokkene heeft een opsporingsdocument van 3 november 1998 van de Armeense autoriteiten overlegd ten aanzien van haar zwager en een opsporingsdocument van 10 november 1998 ten aanzien van betrokkene. Een onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken, waarvan de resultaten zijn neergelegd in het ambtsbericht van 5 augustus 2005 (kenmerk DPCV/AM-U050224.0035/879849), heeft evenwel uitgewezen dat de documenten vals zijn. De documenten zijn op een aantal echtheidskenmerken onderzocht. Tevens is uit onderzoek gebleken dat betrokkene en haar echtgenoot niet bekend zijn op het adres (door betrokkene als adres in het land van herkomst opgegeven in het eerste gehoor). De echtgenoot van betrokkene en zijn familie zijn wel bekend op het adres De echtgenoot van betrokkene

staat daar vanaf 18 januari 1983 geregistreerd op dit adres. Er woont de laatste jaren niemand meer op dit adres maar een familielid bezoekt zo nu en dan dit adres. De buurtbewoners gaven aan dat zij niemand kende op het adres met de naam en dat de echtgenoot van betrokkene niet getrouwd was. Tevens waren zij niet bekend met het feit dat de zwager van betrokkene werkzaam was bij de jeugdpolitie.

Tevens is gebleken dat aan de zwager van betrokkene op 16 oktober 1998, een week voor vertrek uit Armenië een Armeens paspoort is uitgereikt onder het nummer . De zwager van betrokkene heeft in het eerste gehoor verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft aangevraagd. Vorenstaande doet eveneens ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van de door betrokkene afgelegde verklaringen.

Betrokkene is in de gelegenheid gesteld omtrent de resultaten van voornoemd ambtsbericht haar zienswijze te geven. Betrokkene heeft hiervan gebruik gemaakt, maar is er niet in geslaagd voornoemde bevindingen met aannemelijke argumenten recht te zetten. Immers, ten aanzien van de documenten die vervalst zijn, voert betrokkene geen feiten uit waaruit blijkt dat dit niet waar is.

Uit het hierboven genoemde individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de familie van de echtgenoot van betrokkene wel bekend is op het adres en niet op het adres .

Betrokkene heeft aangevoerd dat de woning aan de door de aardbeving is verwoest en dat zij daarna zijn verhuisd naar het adres .

Ter onderbouwing hiervan heeft betrokkene een schrijven overgelegd, waarvan betrokkene stelt dat dit schrijven afkomstig is van de heer hoofd van de woningstichting nummer 5. In dit schrijven staat dat de flat is verwoest bij de aardbeving van 7 december 1988. Daarnaast heeft betrokkene een bericht overgelegd van Keesings Historisch Archief waarin staat dat vooral de flats die in de laatste tien jaar voor de aardbeving waren gebouwd, waren bezwaken. Betrokkene heeft verklaard dat zij in 1977 in de flat zijn gaan wonen. De flat is dus gebouwd elf tot twaalf jaar voor de aardbeving. Tevens wekt het bevreemding dat de echtgenoot van betrokkene stelt dat hij vanaf 1977 in de flat woonde, terwijl volgens het hiervoor genoemde ambtsbericht bij de voor woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten de zwager van betrokkene vanaf 18 januari 1983 staat geregistreerd op het adres .

Tevens wekt het bevreemding dat betrokkene zowel op het adres als op het adres niet bekend is en tevens niet bekend is dat de echtgenoot van betrokkene is gehuwd. Overwogen wordt dat aan het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken een grotere waarde kan worden toegekend dan aan een schrijven de heer hoofd van de woningstichting nummer 5. Tevens is het vreemd dat de zwager van betrokkene op 16 oktober 1998 een Armeens paspoort uitgereikt heeft gekregen terwijl hij in het eerste gehoor heeft verklaard nooit een paspoort te hebben aangevraagd.

Op de vraag of betrokkene en haar zwager in het kader van een lopend of afgerond strafrechterlijk onderzoek in Armenië worden gezocht kon het Ministerie van Buitenlandse Zaken nog geen antwoord opgeven. Aangezien uit het individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is gebleken dat de opsporingsdocumenten vals zijn, is de noodzaak niet meer aanwezig om te onderzoeken of betrokkene vanwege deze opsporingsbevelen, die ter onderbouwing van het asielrelaas waren aangeboden, nog werden gezocht in het land van herkomst. Derhalve is het Ministerie van Buitenlandse Zaken bericht dat dit onderzoek niet meer nodig is.

Conform de uitspraak van de Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 16 april 1998 heeft inzage plaatsgevonden in de stukken die tot dit individuele ambtsbericht hebben geleid. Gebleken is dat het ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Gezien het bovenstaande dient van het asielrelaas van betrokkene een grotere overtuigingskracht uit te gaan.

Ten aanzien van de stellingname van de gemachtigde dat betrokkene alsnog dient te worden aangemerkt als verdragsvluchteling wordt het volgende overwogen.

Namens betrokkene wordt in het bezwaarschrift aangevoerd dat het begrijpelijk is dat de buurvrouw betrokkene in 1988 heeft meegegeven aan Russische militairen om naar Armenië te gaan. Daartoe wordt het volgende overwogen. De stelling in het bezwaarschrift dat het begrijpelijk is dat de buurvrouw in 1988 betrokkene mee heeft gegeven aan Russische militairen kan worden gevolgd gezien de oorlogssituatie en de aversie in die periode in Azerbeidzjan ten opzichte van Armeniërs. Minder logisch is dat betrokkene door de Russische soldaten werd meegenomen naar Armenië omdat in 1988 Azerbeidzjanen Armenië verlieten. Een andere Sovjet-Republiek had meer voor de hand gelegen. Betrokkene stelt dat het logisch is dat de Russische soldaten haar meenamen naar Armenië omdat zij een Armeense moeder had, echter dat betrokkene met een Azerbeidzjaanse vader door de Russische soldaten naar Armenië werd gebracht is, gezien de spanningen die ten tijde van de oorlog in Armenië waren ten opzichte van Azerbeidzjan, niet logisch.

Voorts wordt namens betrokkene in het bezwaarschrift aangevoerd dat uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat etnische Azeri's een teruggetrokken leven leidden en soms de naam van de moeder aannemen, hetgeen overeenkomt met het relaas van betrokkene. Daartoe wordt het volgende overwogen. Indien er van wordt uitgegaan dat betrokkene, als persoon van gemengd Azerbeidzjaanse en Armeense afkomst vanaf 1988 tot 1998 in Armenië heeft gewoond, kan betrokkene worden gevolgd in haar verklaringen dat ze een teruggetrokken leven leidde in Armenië. Vervolgens wordt overwogen dat betrokkene de gestelde problemen niet aannemelijk heeft gemaakt. Volgens de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2001 (kenmerk: DPC/AM-717127) en van 21 juli 2004 (DPV/AM-8441999) is er geen reden te veronderstellen dat gemengd gehuwden zich niet kunnen handhaven in Armenië. De wapenstilstand met Azerbeidzjan houdt nu al stand vanaf 1994 en geweld tegen etnisch Azeri's in Armenië is niet meer voorgekomen. Nu hiertoe in bezwaar voorts geen nieuwe feiten en omstandigheden zijn aangevoerd, is het mede gezien het bovenstaande, onaannemelijk dat betrokkene vanwege haar gemengde afkomst aan geweld is blootgesteld. Het is derhalve niet aannemelijk dat betrokkene vanwege haar gemengde afkomst in Armenië te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag. Dat namens betrokkene in het bezwaarschrift nog wordt aangevoerd dat haar achternaam dezelfde is als de naam van de huidige machthebber in Azerbeidzjan, doet aan bovenstaande niets af. Immers, dat betrokkene dezelfde naam heeft als de huidige machthebber in Azerbeidzjan kan er op duiden dat betrokkene de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft, maar impliceert op zich niet dat betrokkene in Armenië te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag. Dit te meer daar betrokkene gesteld heeft in Armenië onder de naam van haar moeder te hebben geleefd.

Voorts wordt overwogen dat het bezwaarschrift van de echtgenoot van betrokkene geboren op _____ Crv nr. _____ bij mijn beschikking van heden ongegrond is verklaard. Derhalve komt de onderhavige aanvraag, voor wat betreft het afhankelijk karakter daarvan, op deze grond evenmin voor inwilliging in aanmerking. Hierbij verwijs ik naar de motivering van de voornoemde beschikking.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000.

Voor zover betrokkene een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden danwel op artikel 3 van het Anti-folterverdrag wordt overwogen dat het vluchtrelaas onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Uit de op dit punt

0411677690

bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991,19), inzake *Volgts* dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *foreseeable, real and personal risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene -bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Irak kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Hierbij wordt mede overwogen dat blijkens het vorenoverwogene en hetgeen reeds in de bestreden beschikking is overwogen ten aanzien van de asielmotieven van betrokkene, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer naar Irak om entgerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten. Uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2001 (kenmerk: DPC/AM-717127) en van 21 juli 2004 (DPV/AM-8441999) blijkt dat gemengd gehuwden die zich in Armenië vestigen te maken krijgen met lokale weerstand, maar dat is onvoldoende om te concluderen dat daarom reeds op voorhand een reëel risico bestaat op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM. Betrokkene zal derhalve gemotiveerd moeten aangeven aan welke behandeling zij bij terugkeer naar Armenië zal worden blootgesteld. Betrokkene is daar mede gezien het vorenstaande niet in geslaagd.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000.

Ten aanzien van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet 2000 nog het volgende overwogen.

De gemachtigde heeft namens betrokkene in zijn schrijven van 24 juli 2002 gevraagd de diverse medische gegevens die zijn aangevoerd te betrekken bij de asielaanvraag waarbij een uitdrukkelijk beroep wordt gedaan op het traumatabeleid. Uit de medische informatie komt naar voren dat betrokkene is getraumatiseerd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2. dient er in het kader van het traumatabeleid te worden bekeken of het aannemelijk is dat er een traumatische gebeurtenis heeft plaatsgevonden. Het enkele feit dat op grond van medische verklaringen een posttraumatische stresstoornis is vastgesteld, is niet voldoende voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid.

Uit de verklaringen van betrokkene, volgt niet dat betrokkene op grond van het traumatabeleid in het bezit behoort te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hiertoe wordt overwogen dat niet uitgesloten wordt dat de gestelde dood van de moeder van betrokkene en de vermissing van haar vader en broer voor betrokkene een traumatiserend karakter hebben gehad. Hierbij wordt echter opgemerkt dat betrokkene nog enkele maanden na het betreffende incident in Azerbajdzjan en daarna volgens betrokkene nog tien jaar in Armenië heeft verbleven. Uit de verklaringen van betrokkene is niet gebleken dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest het land van herkomst, Azerbajdzjan en Armenië, te verlaten. Betrokkene heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat zij zich vanwege de dood van haar moeder en de vermissing van haar vader en broer niet staande heeft kunnen houden in het land van regulier verblijf Armenië.

Voor zover betrokkene een beroep doet op het traumatabeleid op grond van de gestelde problemen in Armenië dan wordt overwogen dat volgens de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2.1 de asielzoeker de gestelde gebeurtenissen aannemelijk dient te maken. Aangezien, onder verwijzing naar het voorgaande, aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt getwijfeld en derhalve tevens getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de gestelde mishandeling door

medeburgers en de gestelde mishandeling en verkrachting door de autoriteiten in Armenië is ook hierom niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

Evenmin is gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, conform de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.1, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas. Niet is gebleken van dussdanige humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat betrokkene terugkeert naar het land van herkomst (Vc C1/4.4.2.4).

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wordt overwogen dat de door betrokkene aangevoerde gronden noch op zichzelf noch in onderling verband bezien, tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene op grond van één van de gronden zoals genoemd in artikel 29, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook een nadere afweging en beschouwing van de door betrokkene aangevoerde argumenten in hun onderlinge samenhang en totaliteit bekeken, kan niet tot de conclusie leiden dat betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde.

Ten aanzien van het bezwaarschrift van 8 november 2005 om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen wordt overwogen dat dit bezwaar gegrond is ten aanzien de tijdsduur tussen het verzoek 25 juni 2004 en de uiteindelijke beslissing. Ten aanzien van het verzoek om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' wordt overwogen dat betrokkene vervalste documenten heeft overgelegd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C5.2.6. pleegt de asielzoeker bedrog, dat in beginsel niet tot inwilliging van de aanvraag kan leiden. Ieder asielzoeker die een verblijfsvergunning aanvraagt dient de waarheid te spreken. Betrokkene heeft derhalve onjuiste gegevens verstrekt aan de Nederlandse autoriteiten. Volgens de Vreemdelingencirculaire C 5.2.3. is het verstrekken van onjuiste gegevens aan de Nederlandse autoriteiten, dan wel de juiste gegevens verzwijgen teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder onjuiste gegevens zou verkeren, een contra-indicatie voor statusverlening. Gezien het bovenstaande komt betrokkene vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure'.

0411677690

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar van 28 maart 2001 ongegrond te verklaren.
2. het bezwaar van 8 november 2005 gegrond te verklaren voorzover het betreft het niet tijdig beslissen op het verzoekschrift van 25 juni 2004 en ongegrond te verklaren voorzover het betreft om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

's-Hertogenbosch, 1 december 2005

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.C. Ots
medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, haar bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Postadres postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0.10 p.m.)
 (werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
 Fax (073) 6443199
 Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
 Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
 Nummer: 9812-19-2016

Op 28 maart 2001 is namens nationaliteit: Armeense, geboren op
 verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend,
 gericht tegen de beschikking van 26 februari 2001, waarbij de aanvraag om toelating
 als vluchteling niet is ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid.

Bij beschikking van 31 juli 2002 is het bezwaarschrift van 28 maart 2001 ongegrond
 verklaard. Op 22 augustus 2002 heeft betrokkene beroep ingediend tegen de
 beschikking van 31 juli 2002. Op 15 april 2004 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage,
 nevenzittingsplaats Breda het beroep van 22 augustus 2002 gegrond verklaard.
 Derhalve dient op het bezwaarschrift van 28 maart 2001 een nieuw besluit te worden
 genomen.

Op 24 september 2004 heeft betrokkene verzocht om aan hem een vergunning
 regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielpprocedure' te
 verlenen. Op 8 november 2005 heeft betrokkene bezwaar ingediend tegen het niet
 tijdig beslissen op het verzoek om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd
 op grond van 'Tijdsverloop in de asielpprocedure' te verlenen.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de
 Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een
 verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van
 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 18 oktober 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit
 gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de
 besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en
 ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde
 aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van
 hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het
 volgende overwogen.

In de uitspraak van de hiervoor genoemde Rechtbank wordt tevens overwogen dat
 aangezien ten aanzien van de reisroute documenten ontbreken dit aan betrokkene is
 toe te rekenen. Tevens concludeert de Rechtbank dat in redelijkheid kon worden
 verwacht dat betrokkene informatie zou kunnen geven over de gevolgde reisroute.
 De Rechtbank concludeert dat het ontbreken van documenten met betrekking tot de
 reisroute aan betrokkene kan worden toegerekend, zodat reeds hierom de
 geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene op voorhand reeds is
 aangetast. Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet evenwel in de context
 van het totale feitencomplex worden beschouwd.

Namens betrokkene is ter onderbouwing van zijn asielrelaas een
 opsporingsdocument van 3 november 1998 van de Armeense autoriteiten overlegd
 ten aanzien van zijn broer en een opsporingsdocument van 10
 november 1998 ten aanzien van de echtgenote van betrokkene

geboren op . Een onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken, waarvan de resultaten zijn neergelegd in het ambtsbericht van 5 augustus 2005 (kenmerk DPV/AM-U050224.0035/879849), heeft evenwel uitgewezen dat de documenten vals zijn. De documenten zijn op een aantal echtheidskenmerken onderzocht.

Tevens is uit onderzoek gebleken dat betrokkene en zijn echtgenote niet bekend zijn op het adres (door betrokkene als adres in het land van herkomst opgegeven in het eerste gehoor). Betrokkene en zijn familie zijn wel bekend op het adres te . Betrokkene staat daar vanaf 18 januari 1983 geregistreerd op dit adres. Er woont de laatste jaren niemand meer op dit adres maar een familielid bezoekt zo nu en dan dit adres. De buurtbewoners gaven aan dat zij niemand kende op het adres met de naam en dat betrokkene niet getrouwd was. Tevens waren zij niet bekend met het feit dat de broer van betrokken werkzaam was bij de jeugdpolitie. Tevens is gebleken dat aan de broer van betrokkene op 16 oktober 1998, een week voor vertrek uit Armenië een Armeens paspoort is uitgereikt onder het nummer . De broer van betrokkene heeft in het eerste gehoor verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft aangevraagd. Vorenstaande doet eveneens ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van de door betrokkene afgelegde verklaringen.

Betrokkene is in de gelegenheid gesteld omtrent de resultaten van voornoemd ambtsbericht zijn zienswijze te geven. Betrokkene heeft hiervan gebruik gemaakt, maar is er niet in geslaagd voornoemde bevindingen met aannemelijke argumenten recht te zetten. Immers, ten aanzien van de documenten die vervalst zijn, voert betrokkene geen feiten uit waaruit blijkt dat dit niet waar is.

Uit het hierbovengenoemde individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de familie van betrokkene wel bekend is op het adres en niet op het adres . Betrokkene heeft aangevoerd dat de woning aan de door de aardbeving is verwoest en dat zij daarna zijn verhuisd naar het adres . Ter onderbouwing hiervan heeft betrokkene een schrijven overgelegd, waarvan betrokkene stelt dat dit schrijven afkomstig is van de heer , hoofd van de woningstichting nummer 5. In dit schrijven staat dat de flat is verwoest bij de aardbeving van 7 december 1988. Daarnaast heeft betrokkene een bericht overgelegd van Keesings Historisch Archief waarin staat dat vooral de flats die in de laatste tien jaar voor de aardbeving waren gebouwd, waren bezweken. Betrokkene heeft verklaard dat hij in 1977 in de flat is gaan wonen. De flat is dus gebouwd elf tot twaalf jaar voor de aardbeving. Tevens wekt het bevreemding dat betrokkene stelt dat hij vanaf 1977 in de flat woonde, terwijl volgens het hiervoor genoemde ambtsbericht bij de voor woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten de broer van betrokkene vanaf 18 januari 1983 staat geregistreerd op het adres . Tevens wekt het bevreemding dat de echtgenote van betrokkene zowel op het adres , als op het adres niet bekend is en tevens niet bekend is dat betrokkene is gehuwd. Overwogen wordt dat aan het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken een grotere waarde kan worden toegekend dan aan een schrijven de heer , hoofd van de woningstichting nummer 5. Tevens is het vreemd dat de broer van betrokkene op 16 oktober 1998 een Armeens paspoort uitgereikt heeft gekregen terwijl hij in het eerste gehoor heeft verklaard nooit een paspoort te hebben aangevraagd.

Op de vraag of de echtgenote van betrokkene en de broer van betrokkene in het kader van een lopend of afgerond strafrechterlijk onderzoek in Armenië worden gezocht kon het Ministerie van Buitenlandse Zaken nog geen antwoord opgeven. Aangezien uit het individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is gebleken dat de opsporingsdocumenten vals zijn, is de noodzaak niet meer aanwezig om te onderzoeken of de echtgenote en broer van betrokkene vanwege deze opsporingsbevelen, die ter onderbouwing van het asielrelaas waren aangeboden, nog worden gezocht in het land van herkomst. Derhalve is het Ministerie van Buitenlandse Zaken bericht dat dit onderzoek niet meer nodig is.

Conform de uitspraak van de Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 16 april 1998 heeft inzage plaatsgevonden in de stukken die tot dit individuele ambtsbericht hebben geleid. Gebleken is dat het ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Gezien het bovenstaande dient van het asielrelaas van betrokkene een grotere overtuigingskracht uit te gaan.

Ten aanzien van de stellingname van de gemachtigde dat betrokkene alsnog dient te worden aangemerkt als verdragsvluchteling wordt het volgende overwogen.

Zoals in de bestreden beschikking reeds is overwogen doet betrokkene zijn aanvraag steunen op de problemen van zijn echtgenote

Het bezwaarschrift van de echtgenote van betrokkene is bij mijn beschikking van heden ongegrond verklaard. Derhalve komt de onderhavige aanvraag, voor wat betreft het afhankelijk karakter daarvan, op deze grond evenmin voor inwilliging in aanmerking. Hierbij verwijs ik naar de motivering van de voornoemde beschikking.

Namens betrokkene wordt in het bezwaarschrift aangevoerd dat betrokkene eigen problemen heeft ondervonden en dat daar in de beschikking geen aandacht aan is geschonken. Tevens wordt in de stukken van 26 juli 2002 aangevoerd dat betrokkene geen vestigingsalternatief heeft in Armenië en Nagorny-Karabach. Daartoe wordt het volgende overwogen. In het bezwaarschrift wordt aangevoerd dat deze problemen zijn ontstaan naar aanleiding van zijn echtgenote. Aangezien de problemen van niet geloofwaardig worden geacht, is het ook niet geloofwaardig dat betrokkene vanwege zijn echtgenote problemen heeft ondervonden zoals bijvoorbeeld de gestelde mishandeling van betrokkene en de gestelde arrestatie van betrokkene door de politie. Het aanreiken van een vestigingsalternatief is derhalve niet van toepassing omdat het niet aannemelijk is dat betrokkene vanwege de problemen rond zijn echtgenote te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000.

Voor zover betrokkene een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden danwel op artikel 3 van het Anti-folterverdrag wordt overwogen dat het vluchtrelaas onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Uit de op dit punt bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991,19), inzake volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *for-seeable, real and person-al risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene -bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Armenië kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Hierbij wordt mede overwogen dat blijkens het vorenoverwogene en hetgeen reeds in de bestreden beschikking is overwogen ten aanzien van de asielmotieven van betrokkene, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer naar Armenië om enigerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten. Ook in het

bezwaarschrift worden namens betrokkene hieromtrent geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt overwogen in aansluiting op hetgeen reeds is overwogen in de bestreden beschikking of er nieuwe feiten en omstandigheden naar voren gebracht zijn in de nadere gronden op grond waarvan betrokkene in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c, van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen van betrokkene omtrent de gestelde mishandelingen en de dood van zijn zoon en de gestelde verkrachting van zijn echtgenote volgt niet dat betrokkene op grond van het traumatabeleid in het bezit behoort te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Immers, ten aanzien van de problemen die betrokkene stelt te hebben ondervonden in verband met zijn echtgenote wordt overwogen dat volgens de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2.1 de asielzoeker de gestelde gebeurtenissen aannemelijk dient te maken. Aangezien onder verwijzing naar mijn beschikking van heden op het bezwaarschrift van betrokkene's echtgenote, aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt getwijfeld, en derhalve getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de gestelde mishandeling door medeburgers en de gestelde dood van zijn zoon en de gestelde mishandeling en verkrachting van de echtgenote van betrokkene door de autoriteiten, is reeds hierom niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

Evenmin is gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, conform C1/4.4.1, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas. Niet is gebleken van dusdanige humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat betrokkene terugkeert naar het land van herkomst (Vc C1/4.4.2.4).

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wordt overwogen dat de door betrokkene aangevoerde gronden noch op zichzelf noch in onderling verband bezien, tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene op grond van één van de gronden zoals genoemd in artikel 29, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook een nadere afweging en beschouwing van de door betrokkene aangevoerde argumenten in hun onderlinge samenhang en totaliteit bekeken, kan niet tot de conclusie leiden dat betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde.

Ten aanzien van het bezwaarschrift van 8 november 2005 om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen wordt overwogen dat dit bezwaar gegrond is ten aanzien van de tijdsduur tussen het verzoek 25 juni 2004 en de uiteindelijke beslissing. Ten aanzien van het verzoek om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' wordt overwogen dat namens betrokkene, ter ondersteuning van zijn asielrelaas, vervalste documenten heeft overgelegd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C5.2.6. pleegt de asielzoeker bedrog, dat in beginsel niet tot inwilliging van de aanvraag kan leiden. Iedere asielzoeker die een verblijfsvergunning aanvraagt dient de waarheid te spreken. Betrokkene heeft derhalve onjuiste gegevens verstrekt aan de Nederlandse

autoriteiten. Volgens de Vreemdelingscirculaire C 5.2.3. is het verstrekken van onjuiste gegevens aan de Nederlandse autoriteiten, dan wel de juiste gegevens verzwijgen teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder onjuiste gegevens zou verkeren, een contra-indicatie voor statusverlening. Gezien het bovenstaande komt betrokkene vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure'.

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar van 28 maart 2001 ongegrond te verklaren.
2. het bezwaar van 8 november 2005 gegrond te verklaren voorzover het betreft het niet tijdig beslissen op het verzoekschrift van 25 juni 2004 en ongegrond te verklaren voorzover het betreft om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

's-Hertogenbosch, 1 december 2005

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.C. Ots
medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Postadres postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
 (werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
 Fax (073) 6443199
 Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
 Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
 Nummer: 9812-19-2017

Op 28 maart 2001 is namens nationaliteit: Armeense, geboren op
 verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht
 tegen de beschikking van 26 februari 2001, waarbij de aanvraag om toelating als
 vluchteling niet is ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid.

Bij beschikking van 31 juli 2002 is het bezwaarschrift van 28 maart 2001 ongegrond
 verklaard. Op 22 augustus 2002 heeft betrokkene beroep ingediend tegen de
 beschikking van 31 juli 2002. Op 15 april 2004 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage,
 nevenzittingsplaats Breda het beroep van 22 augustus 2002 gegrond verklaard.
 Derhalve dient op het bezwaarschrift van 28 maart 2001 een nieuw besluit te worden
 genomen.

Op 25 juni 2004 heeft betrokkene verzocht om aan hem een vergunning regulier voor
 bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen. Op 8
 november 2005 heeft betrokkene bezwaar ingediend tegen het niet tijdig beslissen op
 het verzoek om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van
 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de
 Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een
 verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van
 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 18 oktober 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit
 gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de
 besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en
 ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde
 aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van
 hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het
 volgende overwogen.

In de uitspraak van de hiervoor genoemde Rechtbank wordt tevens overwogen dat
 aangezien ten aanzien van de reisroute documenten ontbreken dit aan betrokkene is
 toe te rekenen. Tevens concludeert de Rechtbank dat in redelijkheid kon worden
 verwacht dat betrokkene informatie zou kunnen geven over de gevolgde reisroute.
 De Rechtbank concludeert dat het ontbreken van documenten met betrekking tot de
 reisroute aan betrokkene kan worden toegerekend, zodat reeds hierom de
 geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene op voorhand reeds is
 aangetast. Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet evenwel in de context
 van het totale feitencomplex worden beschouwd.

Namens betrokkene is ter onderbouwing van zijn asielrelaas een
 opsporingsdocument van 3 november 1998 van de Armeense autoriteiten overlegd
 ten aanzien van zijn betrokkene en een opsporingsdocument van 10 november 1998
 ten aanzien van geboren op Een onderzoek van de
 Minister van Buitenlandse Zaken, waarvan de resultaten zijn neergelegd in het
 ambtsbericht van 5 augustus 2005 (kenmerk DPV/AM-U050224.0035/879849), heeft

evenwel uitgewezen dat de documenten vals zijn. De documenten zijn op een aantal echtheidskenmerken onderzocht.

Tevens is uit onderzoek gebleken dat betrokkene niet bekend is op het adres (door betrokkene als adres in het land van herkomst opgegeven in het eerste gehoor). Betrokkene en zijn familie zijn wel bekend op het adres te Betrokkene staat daar vanaf 18 januari 1983 geregistreerd op dit adres. Er woont de laatste jaren niemand meer op dit adres maar een familielid bezoekt zo nu en dan dit adres. De buurtbewoners gaven aan dat zij niemand kende op het adres met de naam dat de broer van betrokkene niet getrouwd was. Tevens waren zij niet bekend met het feit dat betrokkene werkzaam was bij de jeugdpolitie.

Tevens is gebleken dat aan betrokkene op 16 oktober 1998, een week voor vertrek uit Armenië een Armeens paspoort is uitgereikt onder het nummer. Betrokkene heeft in het eerste gehoor verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft aangevraagd.

Vorenstaande doet eveneens ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van de door betrokkene afgelegde verklaringen.

Betrokkene is in de gelegenheid gesteld omtrent de resultaten van voornoemd ambtsbericht zijn zienswijze te geven. Betrokkene heeft hiervan gebruik gemaakt, maar is er niet in geslaagd voornoemde bevindingen met aannemelijke argumenten recht te zetten. Immers, ten aanzien van de documenten die vervalst zijn, voert betrokkene geen feiten aan waaruit blijkt dat dit niet waar is.

Uit het hierbovengenoemde individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de familie van betrokkene wel bekend is op het adres en niet op het adres Betrokkene heeft

aangevoerd dat de woning aan de door de aardbeving is verwoest en dat zij daarna zijn verhuisd naar het adres Ter onderbouwing hiervan heeft betrokkene een schrijven overgelegd, waarvan betrokkene stelt dat dit schrijven afkomstig is van de heer hoofd van de woningstichting nummer 5. In dit schrijven staat dat de flat is verwoest bij de aardbeving van 7 december 1988. Daarnaast heeft betrokkene een bericht overgelegd van Keesings Historisch Archief waarin staat dat vooral de flats die in de laatste tien jaar voor de aardbeving waren gebouwd, waren bezwaken. De flat is dus gebouwd elf tot twaalf jaar voor de aardbeving. Tevens wekt het bevreemding dat betrokkene stelt dat hij vanaf zijn geboorte tot vertrek uit Armenië op het adres woonde, terwijl volgens het hiervoor genoemde ambtsbericht bij de voor woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten betrokkene vanaf 18 januari 1983 staat geregistreerd op het adres Tevens wekt het bevreemding dat de echtgenote van de broer van betrokkene zowel op het adres, als op het adres niet bekend is en tevens niet bekend is dat de broer van betrokkene is gehuwd. Overwogen wordt dat aan het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken een grotere waarde kan worden toegekend dan aan een schrijven de heer, hoofd van de woningstichting nummer 5. Tevens is het vreemd dat betrokkene op 16 oktober 1998 een Armeens paspoort uitgereikt heeft gekregen terwijl hij in het eerste gehoor heeft verklaard nooit een paspoort te hebben aangevraagd.

Op de vraag of de echtgenote van de broer van betrokkene en betrokkene in het kader van een lopend of afgerond strafrechtelijk onderzoek in Armenië worden gezocht kon het Ministerie van Buitenlandse zaken nog geen antwoord opgeven. Aangezien uit het individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is gebleken dat de opsporingsdocumenten vals zijn, is de noodzaak niet meer aanwezig om te onderzoeken of en betrokkene vanwege deze opsporingsbevelen, die ter onderbouwing van het asielaanvraag waren aangeboden, nog worden gezocht in het land van herkomst. Derhalve is het Ministerie van Buitenlandse Zaken bericht dat dit onderzoek niet meer nodig is.

Conform de uitspraak van de Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 16 april 1998 heeft inzage plaatsgevonden in de stukken die tot dit individuele ambtsbericht hebben geleid.

Gebleken is dat het ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Gezien het bovenstaande dient van het asielrelaas van betrokkene een grotere overtuigingskracht uit te gaan.

Ten aanzien van de stellingname van de gemachtigde dat betrokkene alsnog dient te worden aangemerkt als verdragsvluchteling wordt het volgende overwogen.

Zoals in de bestreden beschikking reeds is overwogen doet betrokkene zijn aanvraag steunen op de problemen van de echtgenote van zijn broer geboren op [] Het bezwaarschrift van [] is bij mijn beschikking van heden ongegrond verklaard. Derhalve komt de onderhavige aanvraag, voor wat betreft het afhankelijk karakter daarvan, op deze grond evenmin voor inwilliging in aanmerking. Hierbij verwijs ik naar de motivering van de voornoemde beschikking.

Namens betrokkene wordt in het bezwaarschrift aangevoerd dat betrokkene eigen problemen heeft ondervonden en dat daar in de beschikking geen aandacht aan is geschonken. Tevens wordt in de stukken van 26 juli 2002 aangevoerd dat betrokkene geen vestigingsalternatief heeft in Armenië en Nagorny-Karabach. Daartoe wordt het volgende overwogen. In het bezwaarschrift wordt aangevoerd dat deze problemen zijn ontstaan naar aanleiding van de echtgenote de broer van betrokkene

Aangezien de problemen van [] niet geloofwaardig worden geacht, is het ook niet geloofwaardig dat betrokkene vanwege [] problemen heeft ondervonden. Het aanreiken van een vestigingsalternatief is derhalve niet van toepassing omdat het niet aannemelijk is dat betrokkene vanwege de problemen rond [] te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag. Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000.

Voor zover betrokkene een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden danwel op artikel 3 van het Anti-folterverdrag wordt overwogen dat het vluchtrelaas onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Uit de op dit punt bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991,19), inzake [] volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *for-seeable, real and person-al risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene -bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Armenië kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Hierbij wordt mede overwogen dat bijkans het vorenoverwogene en hetgeen reeds in de bestreden beschikking is overwogen ten aanzien van de asielmotieven van betrokkene, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer naar Armenië om enigerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten. Ook in het bezwaarschrift worden namens betrokkene hieromtrent geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt overwogen in aansluiting op hetgeen reeds is overwogen in de bestreden beschikking of er nieuwe feiten en omstandigheden naar voren gebracht zijn in de nadere gronden op grond waarvan betrokkene in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c, van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen van betrokkene omtrent de gestelde mishandelingen van zijn echtgenote waarbij zijn echtgenote een miskraam kreeg en de dood van de zoon van zijn broer Harutjun, volgt niet dat betrokkene op grond van het traumatabeleid in het bezit behoort te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Immers, volgens de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2.1 dient de asielzoeker de gestelde gebeurtenissen aannemelijk te maken. Aangezien, onder verwijzing naar mijn beschikking van heden op het bezwaarschrift van aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt getwijfeld, wordt er tevens getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de gestelde mishandeling van zijn echtgenote waarbij zijn echtgenote een miskraam kreeg en de dood van de zoon van zijn broer. Reeds hierom is niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

Evenmin is gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, conform C1/4.4.1, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas. Niet is gebleken van dusdanige humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat betrokkene terugkeert naar het land van herkomst (Vc C1/4.4.2.4).

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wordt overwogen dat de door betrokkene aangevoerde gronden noch op zichzelf noch in onderling verband bezien, tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene op grond van één van de gronden zoals genoemd in artikel 29, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook een nadere afweging en beschouwing van de door betrokkene aangevoerde argumenten in hun onderlinge samenhang en totaliteit bekeken, kan niet tot de conclusie leiden dat betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde.

Ten aanzien van het bezwaarschrift van 8 november 2005 om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen wordt overwogen dat dit bezwaar gegrond is ten aanzien de tijdsduur tussen het verzoek 25 juni 2004 en de uiteindelijke beslissing. Ten aanzien van het verzoek om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' wordt overwogen dat namens betrokkene, ter ondersteuning van zijn asielrelaas, vervalste documenten heeft overgelegd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C5.2.6. pleegt de asielzoeker bedrog, dat in beginsel niet tot inwilliging van de aanvraag kan leiden. Iedere asielzoeker die een verblijfsvergunning aanvraagt dient de waarheid te spreken. Betrokkene heeft derhalve onjuiste gegevens verstrekt aan de Nederlandse autoriteiten. Volgens de Vreemdelingencirculaire C 5.2.3. is het verstrekken van onjuiste gegevens aan de Nederlandse autoriteiten, dan wel de juiste gegevens verzwijgen teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder onjuiste gegevens zou verkeren, een contra-indicatie voor statusverlening. Gezien het bovenstaande komt betrokkene vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure'.

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar van 28 maart 2001 ongegrond te verklaren.
2. het bezwaar van 8 november 2005 gegrond te verklaren voorzover het betreft het niet tijdig beslissen op het verzoekschrift van 25 juni 2004 en ongegrond te verklaren voorzover het betreft om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met 'Tijdsverloop in de asielpcedure' te verlenen.

De Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.C. Ots
medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingen zaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6443199
Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Nummer: 9902-05-2088

Op 28 maart 2001 is namens _____, nationaliteit: Armeense, geboren op _____, verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 26 februari 2001, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid.

Bij beschikking van 31 juli 2002 is het bezwaarschrift van 28 maart 2001 ongegrond verklaard. Op 22 augustus 2002 heeft betrokkene beroep ingediend tegen de beschikking van 31 juli 2002. Op 15 april 2004 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda het beroep van 22 augustus 2002 gegrond verklaard. Derhalve dient op het bezwaarschrift van 28 maart 2001 een nieuw besluit te worden genomen.

Op 25 juni 2004 heeft betrokkene verzocht om aan hem een vergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen. Op 8 november 2005 heeft betrokkene bezwaar ingediend tegen het niet tijdig beslissen op het verzoek om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 18 oktober 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het volgende overwogen.

In de uitspraak van de hiervoor genoemde Rechtbank wordt tevens overwogen dat aangezien ten aanzien van de reisroute documenten ontbreken dit aan betrokkene is toe te rekenen. Tevens concludeert de Rechtbank dat in redelijkheid kon worden verwacht dat betrokkene informatie zou kunnen geven over de gevolgde reisroute. De Rechtbank concludeert dat het ontbreken van documenten met betrekking tot de reisroute aan betrokkene kan worden toegerekend, zodat reeds hierom de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene op voorhand reeds is aangetast. Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet evenwel in de context van het totale feitencomplex worden beschouwd.

Namens betrokkene is ter onderbouwing van zijn asielrelaas een opsporingsdocument van 3 november 1998 van de Armeense autoriteiten overlegd ten aanzien van _____ de zoon van betrokkene en een opsporingsdocument van 10 november 1998 ten aanzien van de echtgenote van _____, de zoon van betrokkene, geboren op _____. Een onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken, waarvan de resultaten zijn neergelegd in het ambtsbericht van 5

augustus 2005 (kenmerk DPV/AM-U050224.0035/879849), heeft evenwel uitgewezen dat de documenten vals zijn. De documenten zijn op een aantal echtheidskenmerken onderzocht.

Tevens is uit onderzoek gebleken dat en de zonen van betrokkene niet bekend zijn op het adres (door betrokkenen als adres in het land van herkomst opgegeven in het eerste gehoor). Betrokkene en haar familie zijn wel bekend op het adres te de zoon van betrokkene staat daar vanaf 18 januari 1983 geregistreerd op dit adres. Er woont de laatste jaren niemand meer op dit adres maar een familielid bezoekt zo nu en dan dit adres. De buurtbewoners gaven aan dat zij niemand kende op het adres met de naam en dat de niet getrouwd was. Tevens waren zij niet bekend met het feit dat de zoon van betrokkene werkzaam was bij de jeugdpolitie. Tevens is gebleken dat aan de zoon van betrokkene op 16 oktober 1998, een week voor vertrek uit Armenië een Armeens paspoort is uitgereikt onder het nummer heeft in het eerste gehoor verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft aangevraagd. Vorenstaande doet eveneens ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van de door betrokkene afgelegde verklaringen.

Betrokkene is in de gelegenheid gesteld omtrent de resultaten van voornoemd ambtsbericht zijn zienswijze te geven. Betrokkene heeft hiervan gebruik gemaakt, maar is er niet in geslaagd voornoemde bevindingen met aannemelijke argumenten recht te zetten. Immers, ten aanzien van de documenten die vervalst zijn, voert betrokkene geen feiten aan waaruit blijkt dat dit niet waar is.

Uit het hierbovengenoemde individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de familie van betrokkene wel bekend is op het adres en niet op het adres. Betrokkene heeft aangevoerd dat de woning aan de door de aardbeving is verwoest en dat zij daarna zijn verhuisd naar het adres. Ter onderbouwing hiervan heeft betrokkene een schrijven overgelegd, waarvan betrokkene stelt dat dit schrijven afkomstig is van de heer, hoofd van de woningstichting nummer 5. In dit schrijven staat dat de flat is verwoest bij de aardbeving van 7 december 1988. Daarnaast heeft betrokkene een bericht overgelegd van Keesings Historisch Archief waarin staat dat vooral de flats die in de laatste tien jaar voor de aardbeving waren gebouwd, waren bezweken. De flat is dus gebouwd elf tot twaalf jaar voor de aardbeving. Tevens wekt het bevreemding dat de zoon van betrokkene stelt dat hij vanaf zijn geboorte tot vertrek uit Armenië op het adres woonde, terwijl volgens het hiervoor genoemde ambtsbericht bij de voor woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten vanaf 18 januari 1983 staat geregistreerd op het adres. Tevens wekt het bevreemding dat de echtgenote van de zoon van betrokkene zowel op het adres als op het adres niet bekend is en tevens niet bekend is dat de zoon van betrokkene is gehuwd. Overwogen wordt dat aan het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken een grotere waarde kan worden toegekend dan aan een schrijven de heer, hoofd van de woningstichting nummer 5.

Op de vraag of haar schoondochter en de zoon van betrokkene, in het kader van een lopend of afgerond strafrechterlijk onderzoek in Armenië worden gezocht kon het Ministerie van Buitenlandse zaken nog geen antwoord opgeven. Aangezien uit het individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is gebleken dat de opsporingsdocumenten vals zijn, is de noodzaak niet meer aanwezig om te onderzoeken of en vanwege deze opsporingsbevelen, die ter onderbouwing van het asielrelaas waren aangeboden, nog worden gezocht in het land van herkomst. Derhalve is het Ministerie van Buitenlandse Zaken bericht dat dit onderzoek niet meer nodig is.

Conform de uitspraak van de Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 16 april 1998 heeft inzage plaatsgevonden in de stukken die tot dit individuele ambtsbericht hebben geleid. Gebleken is dat het ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Gezien het bovenstaande dient van het asielrelaas van betrokkene een grotere overtuigingskracht uit te gaan.

Ten aanzien van de stellingname van de gemachtigde dat betrokkene alsnog dient te worden aangemerkt als verdragsvluchteling wordt het volgende overwogen.

Zoals in de bestreden beschikking reeds is overwogen doet betrokkene haar aanvraag steunen op de problemen van haar schoondochter geboren op [redacted] Het bezwaarschrift van [redacted] is bij mijn beschikking van heden ongegrond verklaard. Derhalve komt de onderhavige aanvraag, voor wat betreft het afhankelijk karakter daarvan, op deze grond evenmin voor inwilliging in aanmerking. Hierbij verwijs ik naar de motivering van de voornoemde beschikking.

Namens betrokkene wordt in het bezwaarschrift aangevoerd dat betrokkene eigen problemen heeft ondervonden en dat daar in de beschikking geen aandacht aan is geschonken. Tevens wordt in de stukken van 26 juli 2002 aangevoerd dat betrokkene geen vestigingsalternatief heeft in Armenië en Nagorny-Karabach. Daartoe wordt het volgende overwogen. In het bezwaarschrift wordt aangevoerd dat deze problemen zijn ontstaan naar aanleiding van haar schoondochter [redacted] Aangezien de problemen van [redacted] niet geloofwaardig worden geacht, is het ook niet geloofwaardig dat betrokkene vanwege [redacted] problemen heeft ondervonden. Het aanreiken van een vestigingsalternatief is derhalve niet van toepassing omdat het niet aannemelijk is dat betrokkene vanwege de problemen rond [redacted] te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag. Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000.

Voor zover betrokkene een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden danwel op artikel 3 van het Anti-folterverdrag wordt overwogen dat het vluchtrelaas onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Uit de op dit punt bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991,19), inzake [redacted] volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *for-seeable, real and person-al risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene -bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Armenië kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Hierbij wordt mede overwogen dat blijkens het vorenoverwogene en hetgeen reeds in de bestreden beschikking is overwogen ten aanzien van de asielmotieven van betrokkene, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer naar Armenië om enigerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten. Ook in het bezwaarschrift worden namens betrokkene hieromtrent geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt overwogen in aansluiting op hetgeen reeds is overwogen in de bestreden beschikking of er nieuwe feiten en omstandigheden naar voren gebracht zijn in de nadere gronden op grond waarvan betrokkene in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c, van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde heeft namens betrokkene in zijn schrijven van 24 juli 2002 gevraagd de diverse medische gegevens die zijn aangevoerd te betrekken bij de asielaanvraag waarbij een uitdrukkelijk beroep wordt gedaan op het traumataleleid. Uit de medische informatie komt naar voren dat betrokkene is getraumatiseerd. Volgens de Vreemdelingen-circulaire C1/4.4.2. dient er in het kader van het traumataleleid te worden bekeken of het aannemelijk is dat er een traumatische gebeurtenis heeft plaatsgevonden. Het enkele feit dat op grond van medische verklaringen een posttraumatische stresstoornis is vastgesteld, is niet voldoende voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumataleleid. Belangrijk is de aannemelijkheid van de traumatiserende gebeurtenis en dus niet van de aanwezigheid van een posttraumatische stresstoornis.

Ten aanzien van de problemen die betrokkene stelt te hebben ondervonden wordt gesteld dat volgens de Vreemdelingen-circulaire C1/4.4.2.1 de asielzoeker de gestelde gebeurtenissen aannemelijk dient te maken. Aangezien aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt getwijfeld, wordt er tevens getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de gestelde mishandelingen van betrokkene door de autoriteiten en de dood van haar kleinzoon en de mishandelingen van haar andere gezinsleden. Reeds hierom is niet voldaan aan de voorwaarden van het traumataleleid.

Ten aanzien van de dood van de echtgenoot van betrokkene wordt nog overwogen dat de echtgenoot van betrokkene in 1988 door een aardbeving om het leven is gekomen en aangezien betrokkene in 1999 haar land van herkomst heeft verlaten was de dood van haar echtgenoot geen aanleiding om haar land van herkomst te verlaten en derhalve geen gebeurtenis die gezien het tijdsverloop valt onder het traumataleleid.

Evenmin is gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, conform C1/4.4.1, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas. Niet is gebleken van dusdanige humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat betrokkene terugkeert naar het land van herkomst (Vc C1/4.4.2.4).

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wordt overwogen dat de door betrokkene aangevoerde gronden noch op zichzelf noch in onderling verband bezien, tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene op grond van één van de gronden zoals genoemd in artikel 29, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook een nadere afweging en beschouwing van de door betrokkene aangevoerde argumenten in hun onderlinge samenhang en totaliteit bekeken, kan niet tot de conclusie leiden dat betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde.

Ten aanzien van het bezwaarschrift van 8 november 2005 om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielpprocedure' te verlenen wordt overwogen dat dit bezwaar gegrond is ten aanzien van de tijdsduur tussen het verzoek 25 juni 2004 en de uiteindelijke beslissing.

Ten aanzien van het verzoek om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' wordt overwogen dat namens betrokkene, ter ondersteuning van haar asielrelaas, vervalste documenten heeft overgelegd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C5.2.6. pleegt de asielzoeker bedrog, dat in beginsel niet tot inwilliging van de aanvraag kan leiden. Iedere asielzoeker die een verblijfsvergunning aanvraagt dient de waarheid te spreken. Betrokkene heeft derhalve onjuiste gegevens verstrekt aan de Nederlandse autoriteiten. Volgens de Vreemdelingencirculaire C 5.2.3. is het verstrekken van onjuiste gegevens aan de Nederlandse autoriteiten, dan wel de juiste gegevens verzwijgen teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder onjuiste gegevens zou verkeren, een contra-indicatie voor statusverlening. Gezien het bovenstaande komt betrokkene vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure'.

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar van 28 maart 2001 ongegrond te verklaren.
2. het bezwaar van 8 november 2005 gegrond te verklaren voorzover het betreft het niet tijdig beslissen op het verzoekschrift van 25 juni 2004 en ongegrond te verklaren voorzover het betreft om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

's-Hertogenbosch, 1 december 2005

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.C. Ots
medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, haar bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld,

ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CTV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6443199
Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
Nummer: 9902-26-2067

Op 28 maart 2001 is namens [redacted] nationaliteit: Armeense, geboren op [redacted] verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van van 26 februari 2001, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid.

Bij beschikking van 31 juli 2002 is het bezwaarschrift van 28 maart 2001 ongegrond verklaard. Op 22 augustus 2002 heeft betrokkene beroep ingediend tegen de beschikking van 31 juli 2002. Op 15 april 2004 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda het beroep van 22 augustus 2002 gegrond verklaard. Derhalve dient op het bezwaarschrift van 28 maart 2001 een nieuw besluit te worden genomen.

Op 24 september 2004 heeft betrokkene verzocht om aan hem een vergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen. Op 8 november 2005 heeft betrokkene bezwaar ingediend tegen het niet tijdig beslissen op het verzoek om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 18 oktober 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het volgende overwogen.

In de uitspraak van de hiervoorgenoemde Rechtbank wordt tevens overwogen dat aangezien ten aanzien van de reisroute documenten ontbreken dit aan betrokkene is toe te rekenen. Tevens concludeert de Rechtbank dat in redelijkheid kon worden verwacht dat betrokkene informatie zou kunnen geven over de gevolgde reisroute. De Rechtbank concludeert dat het ontbreken van documenten met betrekking tot de reisroute aan betrokkene kan worden toegerekend, zodat reeds hierom de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene op voorhand reeds is aangetast. Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet evenwel in de context van het totale feitencomplex worden beschouwd.

Namens betrokkene is ter onderbouwing van haar asielrelaas een opsporingsdocument van 3 november 1998 van de Armeense autoriteiten overlegd ten aanzien van haar broer. [redacted] en een opsporingsdocument van 10 november 1998 ten aanzien van de echtgenote van de broer van betrokkene geboren op [redacted]. Een onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken, waarvan de resultaten zijn neergelegd in het ambtsbericht van 5 augustus

2005 (kenmerk DPV/AM-U050224.0035/879849), heeft evenwel uitgewezen dat de documenten vals zijn. De documenten zijn op een aantal echtheidskenmerken onderzocht.

Tevens is uit onderzoek gebleken dat familie van betrokkene niet bekend zijn op het adres (door familie van betrokkene als adres in het land van herkomst opgegeven in het eerste gehoor). Familie van betrokkene is wel bekend op het adres De broer van betrokkene staat daar vanaf geregistreerd op dit adres. Er woont de laatste jaren niemand meer op dit adres maar een familielid bezoekt zo nu en dan dit adres. De buurtbewoners gaven aan dat zij niemand kende op het adres met de naam en dat de broer van betrokkene niet getrouwd was. Tevens waren zij niet bekend met het feit dat de broer van betrokkene werkzaam was bij de jeugdpolitie. Tevens is gebleken dat aan de broer van betrokkene op 16 oktober 1998, een week voor vertrek uit Armenië een Armeens paspoort is uitgereikt onder het nummer De broer van betrokkene heeft in het eerste gehoor verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft aangevraagd. Vorenstaande doet eveneens ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van de door betrokkene afgelegde verklaringen.

Betrokkene is in de gelegenheid gesteld omtrent de resultaten van voornoemd ambtsbericht haar zienswijze te geven. Betrokkene heeft hiervan gebruik gemaakt, maar is er niet in geslaagd voornoemde bevindingen met aannemelijke argumenten recht te zetten. Immers, ten aanzien van de documenten die vervalst zijn, voert betrokkene geen feiten uit waaruit blijkt dat dit niet waar is.

Uit het hierbovengenoemde individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de familie van betrokkene wel bekend is op het adres en niet op het adres Betrokkene heeft aangevoerd dat de woning aan de door de aardbeving is verwoest en dat zij daarna zijn verhuisd naar het adres Ter onderbouwing hiervan heeft betrokkene een schrijven overgelegd, waarvan betrokkene stelt dat dit schrijven afkomstig is van de heer hoofd van de woningstichting nummer 5. In dit schrijven staat dat de flat is verwoest bij de aardbeving van 7 december 1988. Daarnaast heeft betrokkene een bericht overgelegd van Keesings Historisch Archief waarin staat dat vooral de flats die in de laatste tien jaar voor de aardbeving waren gebouwd, waren bezweken. De flat is dus gebouwd elf tot twaalf jaar voor de aardbeving. Tevens wekt het bevreemding dat de broer van betrokkene stelt dat hij vanaf 1977 in de flat woonde, terwijl volgens het hiervoor genoemde ambtsbericht bij de voor woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten de broer van betrokkene vanaf staat geregistreerd op het adres Tevens wekt het bevreemding dat de echtgenote van de broer van betrokkene zowel op het adres, als op het adres niet bekend is en tevens niet bekend is dat is gehuwd. Overwogen wordt dat aan het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken een grotere waarde kan worden toegekend dan aan een schrijven de heer hoofd van de woningstichting nummer 5. Tevens is het vreemd dat de broer van betrokkene op 16 oktober 1998 een Armeens paspoort uitgereikt heeft gekregen terwijl hij in het eerste gehoor heeft verklaard nooit een paspoort te hebben aangevraagd.

Op de vraag of haar schoonzus en de broer van betrokkene in het kader van een lopend of afgerond strafrechtelijk onderzoek in Armenië worden gezocht kon het Ministerie van Buitenlandse Zaken nog geen antwoord opgeven. Aangezien uit het individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is gebleken dat de opsporingsdocumenten vals zijn, is de noodzaak niet meer aanwezig om te onderzoeken of en vanwege deze opsporingsbevelen, die ter onderbouwing van het asielrelaas waren aangeboden, nog worden gezocht in het land van herkomst. Derhalve is het Ministerie van Buitenlandse Zaken bericht dat dit onderzoek niet meer nodig is.

Conform de uitspraak van de Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 16 april 1998 heeft inzage

plaatsgevonden in de stukken die tot dit individuele ambtsbericht hebben geleid. Gebleken is dat het ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Gezien het bovenstaande dient van het asielrelaas van betrokkene een grotere overtuigingskracht uit te gaan.

Ten aanzien van de stellingname van de gemachtigde dat betrokkene alsnog dient te worden aangemerkt als verdragsvluchteling wordt het volgende overwogen.

Zoals in de bestreden beschikking reeds is overwogen doet betrokkene haar aanvraag steunen op de problemen van de echtgenote van haar broer

geboren op . Het bezwaarschrift van is bij mijn beschikking van heden ongegrond verklaard. Derhalve komt de onderhavige aanvraag, voor wat betreft het afhankelijk karakter daarvan, op deze grond evenmin voor inwilliging in aanmerking. Hierbij verwijs ik naar de motivering van de voornoemde beschikking.

Namens betrokkene wordt in het bezwaarschrift aangevoerd dat betrokkene eigen problemen heeft ondervonden en dat daar in de beschikking geen aandacht aan is geschonken. Tevens wordt in de stukken van 26 juli 2002 aangevoerd dat betrokkene geen vestigingsalternatief heeft in Armenië en Nagorny-Karabach. Daartoe wordt het volgende overwogen. In het bezwaarschrift wordt aangevoerd dat deze problemen zijn ontstaan naar aanleiding van zijn echtgenote . Aangezien de problemen van niet geloofwaardig worden geacht, is het ook niet geloofwaardig dat betrokkene vanwege zijn echtgenote problemen heeft ondervonden zoals bijvoorbeeld de gestelde mishandeling van betrokkene en de gestelde arrestatie van betrokkene door de politie. Het aanreiken van een vestigingsalternatief is derhalve niet van toepassing omdat het niet aannemelijk is dat betrokkene vanwege de problemen rond zijn echtgenote te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000.

Voor zover betrokkene een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden danwel op artikel 3 van het Anti-folterverdrag wordt overwogen dat het vluchtrelaas onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Uit de op dit punt bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991,19), inzake volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *for-seeable, real and person-al risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene -bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Armenië kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Hierbij wordt mede overwogen dat bij de vorenoverwogene en hetgeen reeds in de bestreden beschikking is overwogen ten aanzien van de asielmotieven van betrokkene, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer naar Armenië om enigerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten. Ook in het bezwaarschrift worden namens betrokkene hieromtrent geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt overwogen in aansluiting op hetgeen reeds is overwogen in de bestreden beschikking of er nieuwe feiten en omstandigheden naar voren gebracht zijn in de nadere gronden op grond waarvan betrokkene in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c, van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde heeft namens betrokkene in zijn schrijven van 24 juli 2002 gevraagd de diverse medische gegevens die zijn aangevoerd te betrekken bij de asielaanvraag waarbij een uitdrukkelijk beroep wordt gedaan op het traumatabeleid. Uit de medische informatie komt naar voren dat betrokkene is getraumatiseerd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2. dient er in het kader van het traumatabeleid te worden bekeken of het aannemelijk is dat er een traumatische gebeurtenis heeft plaatsgevonden. Het enkele feit dat op grond van medische verklaringen een posttraumatische stresstoornis is vastgesteld, is niet voldoende voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid. Belangrijk is de aannemelijkheid van de traumatiserende gebeurtenis en derhalve niet de aanwezigheid van een posttraumatische stresstoornis. Aangezien de verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen aangaande de schoonzus van betrokkene als niet geloofwaardig worden geacht, wordt ook niet geloofwaardig geacht dat betrokkene tengevolge van deze gebeurtenissen is getraumatiseerd. Reeds hierom is niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

Evenmin is gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, conform C1/4.4.1, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas. Niet is gebleken van dusdanige humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat betrokkene terugkeert naar het land van herkomst (Vc C1/4.4.2.4).

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wordt overwogen dat de door betrokkene aangevoerde gronden noch op zichzelf noch in onderling verband bezien, tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene op grond van één van de gronden zoals genoemd in artikel 29, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook een nadere afweging en beschouwing van de door betrokkene aangevoerde argumenten in hun onderlinge samenhang en totaliteit bekeken, kan niet tot de conclusie leiden dat betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde.

Ten aanzien van het bezwaarschrift van 8 november 2005 om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen wordt overwogen dat dit bezwaar gegrond is ten aanzien de tijdsduur tussen het verzoek 25 juni 2004 en de uiteindelijke beslissing. Ten aanzien van het verzoek om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' wordt overwogen dat namens betrokkene, ter ondersteuning van zijn asielrelaas, vervalste documenten heeft overgelegd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C5.2.6. pleegt de asielzoeker bedrog, dat in beginsel niet tot inwilliging van de aanvraag kan leiden. Iedere asielzoeker die een verblijfsvergunning aanvraagt dient de waarheid te spreken. Betrokkene heeft derhalve onjuiste gegevens verstrekt aan de Nederlandse autoriteiten. Volgens de Vreemdelingencirculaire C 5.2.3. is het verstrekken van

onjuiste gegevens aan de Nederlandse autoriteiten, dan wel de juiste gegevens verzwijgen teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder onjuiste gegevens zou verkeren, een contra-indicatie voor statusverlening. Gezien het bovenstaande komt betrokkene vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure'.

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar van 28 maart 2001 ongegrond te verklaren.
2. het bezwaar van 8 november 2005 gegrond te verklaren voorzover het betreft het niet tijdig beslissen op het verzoekschrift van 25 juni 2004 en ongegrond te verklaren voorzover het betreft om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

's-Hertogenbosch, 1 december 2005

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.C. Ots
medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, haar bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6443199
Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
Nummer: 9812-19-2017

Op 28 maart 2001 is namens , van Armeense nationaliteit, geboren op , verder te noemen betrokkene, mede namens haar minderjarige kinderen, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 26 februari 2002, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid.

Bij beschikking van 31 juli 2002 is het bezwaarschrift van 28 maart 2001 ongegrond verklaard. Op 22 augustus 2002 heeft betrokkene beroep ingediend tegen de beschikking van 31 juli 2002. Op 15 april 2004 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda het beroep van 22 augustus 2002 gegrond verklaard. Derhalve dient op het bezwaarschrift van 28 maart 2001 een nieuw besluit te worden genomen.

Op 25 juni 2004 heeft betrokkene verzocht om aan hem een vergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen. Op 8 november 2005 heeft betrokkene bezwaar ingediend tegen het niet tijdig beslissen op het verzoek om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 18 oktober 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgesteld, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het volgende overwogen.

In de uitspraak van de hiervoor genoemde Rechtbank wordt tevens overwogen dat aangezien ten aanzien van de reisroute documenten ontbreken dit aan betrokkene is toe te rekenen. Tevens concludeert de Rechtbank dat in redelijkheid kon worden verwacht dat betrokkene informatie zou kunnen geven over de gevolgde reisroute. De Rechtbank concludeert dat het ontbreken van documenten met betrekking tot de reisroute aan betrokkene kan worden toegerekend, zodat reeds hierom de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene op voorhand reeds is aangetast. Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet evenwel in de context van het totale feitencomplex worden beschouwd.

Namens betrokkene is ter onderbouwing van haar asielrelaas een opsporingsdocument van 3 november 1998 van de Armeense autoriteiten overlegd ten aanzien van de echtgenoot van betrokkene en een opsporingsdocument van 10 november 1998 ten aanzien van geboren op . Een onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken, waarvan de resultaten zijn

neergelegd in het ambtsbericht van 5 augustus 2005 (kenmerk DPV/AM-U050224.0035/879849), heeft evenwel uitgewezen dat de documenten vals zijn. De documenten zijn op een aantal echtheidskenmerken onderzocht. Tevens is uit onderzoek gebleken dat betrokkene niet bekend is op het adres (door betrokkene als adres in het land van herkomst opgegeven in het eerste gehoor). Betrokkene en de familie van haar echtgenoot zijn wel bekend op het adres te De echtgenoot van betrokkene staat daar vanaf 18 januari 1983 geregistreerd op dit adres. Er woont de laatste jaren niemand meer op dit adres maar een familielid bezoekt zo nu en dan dit adres. De buurtbewoners gaven aan dat zij niemand kende op het adres met de naam en dat de zwager van betrokkene, niet getrouwd was. Tevens waren zij niet bekend met het feit dat de echtgenoot van betrokkene werkzaam was bij de jeugdpolitie. Tevens is gebleken dat aan de echtgenoot van betrokkene op 16 oktober 1998, een week voor vertrek uit Armenië een Armeens paspoort is uitgereikt onder het nummer De echtgenoot van betrokkene heeft in het eerste gehoor verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft aangevraagd. Vorenstaande doet eveneens ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van de door betrokkene afgelegde verklaringen.

Betrokkene is in de gelegenheid gesteld omtrent de resultaten van voornoemd ambtsbericht haar zienswijze te geven. Betrokkene heeft hiervan gebruik gemaakt, maar is er niet in geslaagd voornoemde bevindingen met aannemelijke argumenten recht te zetten. Immers, ten aanzien van de documenten die vervalst zijn, voert betrokkene geen feiten aan waaruit blijkt dat dit niet waar is. Uit het hierbovengenoemde individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de familie van de echtgenoot van betrokkene wel bekend is op het adres en niet op het adres Betrokkene heeft aangevoerd dat de woning aan de door de aardbeving is verwoest en dat zij daarna zijn verhuisd naar het adres Ter onderbouwing hiervan heeft betrokkene een schrijven overgelegd, waarvan betrokkene stelt dat dit schrijven afkomstig is van de heer hoofd van de woningstichting nummer 5. In dit schrijven staat dat de flat is verwoest bij de aardbeving van 7 december 1988. Daarnaast heeft betrokkene een bericht overgelegd van Keesings Historisch Archief waarin staat dat vooral de flats die in de laatste tien jaar voor de aardbeving waren gebouwd, waren bezweken. De flat is dus gebouwd elf tot twaalf jaar voor de aardbeving. Tevens wekt het bevreemding dat betrokkene stelt dat zij vanaf 15 augustus 1989 tot 10 september 1998 op het adres woonde, terwijl volgens het hiervoor genoemde ambtsbericht bij de voor woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten de echtgenoot van betrokkene vanaf 18 januari 1983 staat geregistreerd op het adres Tevens wekt het bevreemding dat de echtgenote van de zwager van betrokkene zowel op het adres als op het adres niet bekend is en tevens niet bekend is dat de zwager van betrokkene, is gehuwd. Overwogen wordt dat aan het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken een grotere waarde kan worden toegekend dan aan een schrijven de heer , hoofd van de woningstichting nummer 5. Tevens is het vreemd dat de echtgenoot van betrokkene op 16 oktober 1998 een Armeens paspoort uitgereikt heeft gekregen terwijl hij in het eerste gehoor heeft verklaard nooit een paspoort te hebben aangevraagd

Op de vraag of de echtgenote van de zwager van betrokkene en de echtgenoot van betrokkene in het kader van een lopend of afgerond strafrechterlijk onderzoek in Armenië worden gezocht kon het Ministerie van Buitenlandse zaken nog geen antwoord opgeven. Aangezien uit het individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is gebleken dat de opsporingsdocumenten vals zijn, is de noodzaak niet meer aanwezig om te onderzoeken of en de echtgenoot van betrokkene vanwege deze opsporingsbevelen, die ter onderbouwing van het asielrelaas waren aangeboden, nog worden gezocht in het land van herkomst. Derhalve is het Ministerie van Buitenlandse Zaken bericht dat dit onderzoek niet meer nodig is.

Conform de uitspraak van de Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 16 april 1998 heeft inzage plaatsgevonden in de stukken die tot dit individuele ambtsbericht hebben geleid. Gebleken is dat het ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Gezien het bovenstaande dient van het asielrelaas van betrokkene een grotere overtuigingskracht uit te gaan.

Ten aanzien van de stellingname van de gemachtigde dat betrokkene alsnog dient te worden aangemerkt als verdragsvluchteling wordt het volgende overwogen.

Zoals in de bestreden beschikking reeds is overwogen doet betrokkene haar aanvraag steunen op de problemen van de echtgenote van haar zwager

Het bezwaarschrift van is bij mijn beschikking van heden ongegrond verklaard. Derhalve komt de onderhavige aanvraag, voor wat betreft het afhankelijk karakter daarvan, op deze grond evenmin voor inwilliging in aanmerking. Hierbij verwijs ik naar de motivering van de voornoemde beschikking.

Namens betrokkene wordt in het bezwaarschrift aangevoerd dat betrokkene eigen problemen heeft ondervonden en dat daar in de beschikking geen aandacht aan is geschonken. Tevens wordt in de stukken van 26 juli 2002 aangevoerd dat betrokkene geen vestigingsalternatief heeft in Armenië en Nagorny-Karabach. Daartoe wordt het volgende overwogen. In het bezwaarschrift wordt aangevoerd dat deze problemen zijn ontstaan naar aanleiding van de echtgenote van de zwager van betrokkene

Aangezien de problemen van niet geloofwaardig worden geacht, is het ook niet geloofwaardig dat betrokkene vanwege problemen heeft ondervonden. Het aanreiken van een vestigingsalternatief is derhalve niet van toepassing omdat het niet aannemelijk is dat betrokkene vanwege de problemen rond te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000.

Voor zover betrokkene een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden danwel op artikel 3 van het Anti-folterverdrag wordt overwogen dat het vluchtrelaas onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Uit de op dit punt bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991,19), inzake volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *for-seeable, real and person-al risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene -bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Armenië kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Hierbij wordt mede overwogen dat blijkens het vorenoverwogene en hetgeen reeds in de bestreden beschikking is overwogen ten aanzien van de asielmotieven van betrokkene, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer naar Armenië om enigerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten. Ook in het

bezwaarschrift worden namens betrokkene hieromtrent geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt overwogen in aansluiting op hetgeen reeds is overwogen in de bestreden beschikking of er nieuwe feiten en omstandigheden naar voren gebracht zijn in de nadere gronden op grond waarvan betrokkene in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c, van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde heeft namens betrokkene in zijn schrijven van 24 juli 2002 gevraagd de diverse medische gegevens die zijn aangevoerd te betrekken bij de asielaanvraag waarbij een uitdrukkelijk beroep wordt gedaan op het traumatabeleid. Uit de medische informatie komt naar voren dat betrokkene is getraumatiseerd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2. dient er in het kader van het traumatabeleid te worden bekeken of het aannemelijk is dat er een traumatische gebeurtenis heeft plaatsgevonden. Het enkele feit dat op grond van medische verklaringen een posttraumatische stressstoornis is vastgesteld, is niet voldoende voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid. Belangrijk is de aannemelijkheid van de traumatiserende gebeurtenis en derhalve niet de enkele aanwezigheid van een posttraumatische stressstoornis.

Uit de verklaringen van betrokkene omtrent de gestelde mishandelingen van betrokkene waarbij zij een miskraam kreeg en de dood van de zoon van haar zwager volgt niet dat betrokkene op grond van het traumatabeleid in het bezit behoort te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Immers, volgens de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2.1 dient de asielzoeker de gestelde gebeurtenissen aannemelijk te maken. Aangezien aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt getwijfeld, wordt er tevens getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de gestelde mishandeling van betrokkene waarbij zij een miskraam kreeg en de dood van de zoon van haar zwager. Reeds hierom is niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

Evenmin is gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, conform C1/4.4.1, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas. Niet is gebleken van dusdanige humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat betrokkene terugkeert naar het land van herkomst (Vc C1/4.4.2.4).

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wordt overwogen dat de door betrokkene aangevoerde gronden noch op zichzelf noch in onderling verband bezien, tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene op grond van één van de gronden zoals genoemd in artikel 29, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook een nadere afweging en beschouwing van de door betrokkene aangevoerde argumenten in hun onderlinge samenhang en totaliteit bekeken, kan niet tot de conclusie leiden dat betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde.

Ten aanzien van het bezwaarschrift van 8 november 2005 om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de

asielprocedure' te verlenen wordt overwogen dat dit bezwaar gegrond is ten aanzien de tijdsduur tussen het verzoek 25 juni 2004 en de uiteindelijke beslissing. Ten aanzien van het verzoek om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' wordt overwogen dat namens betrokkene, ter ondersteuning van haar asielrelaas, vervalste documenten heeft overgelegd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C5.2.6. pleegt de asielzoeker bedrog, dat in beginsel niet tot inwilliging van de aanvraag kan leiden. Iedere asielzoeker die een verblijfsvergunning aanvraagt dient de waarheid te spreken. Betrokkene heeft derhalve onjuiste gegevens verstrekt aan de Nederlandse autoriteiten. Volgens de Vreemdelingencirculaire C 5.2.3. is het verstrekken van onjuiste gegevens aan de Nederlandse autoriteiten, dan wel de juiste gegevens verzwijgen teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder onjuiste gegevens zou verkeren, een contra-indicatie voor statusverlening. Gezien het bovenstaande komt betrokkene vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure'.

Ten overvloede wordt overwogen dat betrokkene op 30 januari 2002 een winkeldiefstal gepleegd waarvoor zij op 28 april 2002 op grond van art 310 een transactie heeft geaccepteerd van EURO130.

Overwogen wordt dat volgens de Vreemdelingencirculaire C 5.13.2 ten aanzien van de openbare orde of nationale veiligheid bij de beoordeling van de aanvraag voor toelating als vluchteling verwezen naar het beleid zoals omschreven in de Vreemdelingencirculaire B1/2.2.4. Daarin staat beschreven dat ingevolge artikel 16, eerste lid, onder d van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning bepaalde tijd kan worden afgewezen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Op grond van artikel 16, tweede lid, Vreemdelingenwet kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van deze grond. Dergelijke regels zijn neergelegd in artikel 3.77 en 3.78 Vreemdelingenbesluit.

Art. 3.77 Vreemdelingenbesluit luidt:

1. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, kan op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, van de Wet worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde, indien:

c. de vreemdeling terzake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, tot een taakstraf of tot een onvoorwaardelijke geldboete, dan wel indien hij terzake van misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard.

Betrokkene heeft terzake van een winkeldiefstal een transactie aanvaardt. Derhalve wordt haar aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' ook reeds om deze grond afgewezen.

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar van 28 maart 2001 ongegrond te verklaren.
2. het bezwaar van 8 november 2005 gegrond te verklaren voorzover het betreft het niet tijdig beslissen op het verzoekschrift van 25 juni 2004 en ongegrond te verklaren voorzover het betreft om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

's-Hertogenbosch, 1 december 2005

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.C. Ots
medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, haar bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)

(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)

Fax (073) 8443199

Internet www.ind.nl

De rechtbank
Sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Nummer: 9902-26-2071

13 APR 2006

Op 28 maart 2001 is namens nationaliteit: Armeense, geboren op
verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht
tegen de beschikking van 26 februari 2001, waarbij de aanvraag om toelating als
vluchteling niet is ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid.

Bij beschikking van 31 juli 2002 is het bezwaarschrift van 28 maart 2001 ongegrond
verklaard. Op 22 augustus 2002 heeft betrokkene beroep ingediend tegen de
beschikking van 31 juli 2002. Op 15 april 2004 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Breda het beroep van 22 augustus 2002 gegrond verklaard.
Derhalve dient op het bezwaarschrift van 28 maart 2001 een nieuw besluit te worden
genomen.

Op 24 september 2004 heeft betrokkene verzocht om aan hem een vergunning
regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te
verlenen. Op 8 november 2005 heeft betrokkene bezwaar ingediend tegen het niet
tijdig beslissen op het verzoek om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd
op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de
Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een
verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van
een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 18 oktober 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit
gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de
besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en
ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde
aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van
hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het
volgende overwogen.

In de uitspraak van de hiervoor genoemde Rechtbank wordt tevens overwogen dat
aangezien ten aanzien van de reisroute documenten ontbreken dit aan betrokkene is
toe te rekenen. Tevens concludeert de Rechtbank dat in redelijkheid kon worden
verwacht dat betrokkene informatie zou kunnen geven over de gevolgde reisroute.
De Rechtbank concludeert dat het ontbreken van documenten met betrekking tot de
reisroute aan betrokkene kan worden toegerekend, zodat reeds hierom de
geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene op voorhand reeds is
aangetast. Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet evenwel in de context
van het totale feitencomplex worden beschouwd.

Namens betrokkene is ter onderbouwing van zijn asielrelaas een
opsporingsdocument van 3 november 1998 van de Armeense autoriteiten overlegd
ten aanzien van zijn oom en een opsporingsdocument van 10
november 1998 ten aanzien zijn tante geboren op . Een
onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken, waarvan de resultaten zijn
neergelegd in het ambtsbericht van 5 augustus 2005 (kenmerk DPV/AM-

U050224.0035/879849), heeft evenwel uitgewezen dat de documenten vals zijn. De documenten zijn op een aantal echtheidskenmerken onderzocht. Tevens is uit onderzoek gebleken dat familie van betrokkene niet bekend zijn op het adres Shahumianstraat 7 (door familie van betrokkene als adres in het land van herkomst opgegeven in het eerste gehoor). Familie van betrokkene is wel bekend op het adres te De oom van betrokkene staat daar vanaf 18 januari 1983 geregistreerd op dit adres. Er woont de laatste jaren niemand meer op dit adres maar een familielid bezoekt zo nu en dan dit adres. De buurtbewoners gaven aan dat zij niemand kende op het adres met de naam en dat de oom van betrokkene niet getrouwd was. Tevens waren zij niet bekend met het feit dat de oom van betrokkene werkzaam was bij de jeugdpolitie. Tevens is gebleken dat aan de oom van betrokkene op een week voor vertrek uit Armenië een Armeens paspoort is uitgereikt onder het nummer . De oom van betrokkene heeft in het eerste gehoor verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft aangevraagd. Vorenstaande doet eveneens ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van de door betrokkene afgelegde verklaringen.

Betrokkene is in de gelegenheid gesteld omtrent de resultaten van voornoemd ambtsbericht haar zienswijze te geven. Betrokkene heeft hiervan gebruik gemaakt, maar is er niet in geslaagd voornoemde bevindingen met aannemelijke argumenten recht te zetten. Immers, ten aanzien van de documenten die vervalst zijn, voert betrokkene geen feiten uit waaruit blijkt dat dit niet waar is. Uit het hierbovengenoemde individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de familie van betrokkene wel bekend is op het adres en niet op het adres . Betrokkene heeft aangevoerd dat de woning aan de door de aardbeving is verwoest en dat zij daarna zijn verhuisd naar het adres . Ter onderbouwing hiervan heeft betrokkene een schrijven overgelegd, waarvan betrokkene stelt dat dit schrijven afkomstig is van de heer , hoofd van de woningstichting nummer 5. In dit schrijven staat dat de flat is verwoest bij de aardbeving van 7 december 1988. Daarnaast heeft betrokkene een bericht overgelegd van Keesings Historisch Archief waarin staat dat vooral de flats die in de laatste tien jaar voor de aardbeving waren gebouwd, waren bezweken. De flat is dus gebouwd elf tot twaalf jaar voor de aardbeving. Tevens wekt het bevreemding dat de broer van betrokkene stelt dat hij vanaf 1977 in de flat woonde, terwijl volgens het hiervoor genoemde ambtsbericht bij de voor woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten betrokkene vanaf 18 januari 1983 staat geregistreerd op het adres . Tevens wekt het bevreemding dat de de tante van betrokkene zowel op het adres als op het adres niet bekend is en tevens niet bekend is dat zijn oom is gehuwd. Overwogen wordt dat aan het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken een grotere waarde kan worden toegekend dan aan een schrijven de heer , hoofd van de woningstichting nummer 5. Tevens is het vreemd dat de oom van betrokkene op 16 oktober 1998 een Armeens paspoort uitgereikt heeft gekregen terwijl hij in het eerste gehoor heeft verklaard nooit een paspoort te hebben aangevraagd.

Op de vraag of zijn tante en de oom van betrokkene in het kader van een lopend of afgerond strafrechtelijk onderzoek in Armenië worden gezocht kon het Ministerie van Buitenlandse Zaken nog geen antwoord opgeven. Aangezien uit het individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is gebleken dat de opsporingsdocumenten vals zijn, is de noodzaak niet meer aanwezig om te onderzoeken of en vanwege deze opsporingsbevelen, die ter onderbouwing van het asielrelaas waren aangeboden, nog worden gezocht in het land van herkomst. Derhalve is het Ministerie van Buitenlandse Zaken bericht dat dit onderzoek niet meer nodig is.

Conform de uitspraak van de Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 16 april 1998 heeft inzage plaatsgevonden in de stukken die tot dit individuele ambtsbericht hebben geleid.

Gebleken is dat het ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Gezien het bovenstaande dient van het asielrelaas van betrokkene een grotere overtuigingskracht uit te gaan.

Ten aanzien van de stellingname van de gemachtigde dat betrokkene alsnog dient te worden aangemerkt als verdragsvluchteling wordt het volgende overwogen.

Zoals in de bestreden beschikking reeds is overwogen doet betrokkene zijn aanvraag steunen op de problemen van de tante van betrokkene geboren op [redacted] Het bezwaarschrift van [redacted] is bij mijn beschikking van heden ongegrond verklaard. Derhalve komt de onderhavige aanvraag, voor wat betreft het afhankelijk karakter daarvan, op deze grond evenmin voor inwilliging in aanmerking. Hierbij verwijs ik naar de motivering van de voornoemde beschikking.

Namens betrokkene wordt in het bezwaarschrift aangevoerd dat betrokkene eigen problemen heeft ondervonden en dat daar in de beschikking geen aandacht aan is geschonken. Tevens wordt in de stukken van 26 juli 2002 aangevoerd dat betrokkene geen vestigingsalternatief heeft in Armenië en Nagorny-Karabach. Daartoe wordt het volgende overwogen. In het bezwaarschrift wordt aangevoerd dat deze problemen zijn ontstaan naar aanleiding van zijn tante [redacted] Aangezien de problemen van [redacted] niet geloofwaardig worden geacht, is het ook niet geloofwaardig dat betrokkene vanwege zijn tante problemen heeft ondervonden. Het aanreiken van een vestigingsalternatief is derhalve niet van toepassing omdat het niet aannemelijk is dat betrokkene vanwege de problemen rond zijn tante [redacted] te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag.

Namens betrokkene wordt in het schrijven van 15 november 2005 aangevoerd dat betrokkene in verband met het ontlopen van de dienstplicht in de gevangenis zal worden gezet of veel geld zal moeten betalen. Overwogen wordt dat volgens het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juli 2004 (kenmerk: DPV/AM-844199) is de bestraffing van dienstplichtigen en militairen met inwerkingtreding van het nieuwe Wetboek van Strafrecht aangepast en enigszins versoepeld. Weigering om in militaire dienst te gaan wordt bestraft met in hechtenisneming van maximaal drie maanden of gevangenisstraf van maximaal twee jaar. Tevens blijkt uit dit ambtsbericht dat dienstplichtontduiking in Armenië nog steeds op grote schaal gebeurt. Aangezien de bestraffing van dienstweigering niet als onevenredig zwaar is aan te merken is het niet aannemelijk dat betrokkene vanwege dienstweigering te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000.

Voor zover betrokkene een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden danwel op artikel 3 van het Anti-folterverdrag wordt overwogen dat het vluchtrelaas onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Uit de op dit punt bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991,19), inzake [redacted] volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *for-seeable, real and person-al risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene -bezien tegen de achtergrond van de politieke en

maatschappelijke situatie in Armenië kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Hierbij wordt mede overwogen dat blijkens het vorenoverwogene en hetgeen reeds in de bestreden beschikking is overwogen ten aanzien van de asielmotieven van betrokkene, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer naar Armenië om enigerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten. Ook in het bezwaarschrift worden namens betrokkene hieromtrent geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt overwogen in aansluiting op hetgeen reeds is overwogen in de bestreden beschikking of er nieuwe feiten en omstandigheden naar voren gebracht zijn in de nadere gronden op grond waarvan betrokkene in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c, van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen van betrokkene omtrent de mishandelingen door jongens van zijn school en de mishandeling en dood van zijn neef volgt niet dat betrokkene op grond van het traumatabeleid in het bezit behoort te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Immers, de problemen die betrokkene stelt te hebben ondervonden houden verband met het asielrelaas van zijn tante. Volgens de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2.1 dient de asielzoeker de gestelde gebeurtenissen aannemelijk te maken. Aangezien aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van zijn tante wordt getwijfeld, wordt er tevens getwijfeld aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene. Reeds hierom is niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

Evenmin is gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, conform C1/4.4.1, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas. Niet is gebleken van dusdanige humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat betrokkene terugkeert naar het land van herkomst (Vc C1/4.4.2.4).

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wordt overwogen dat de door betrokkene aangevoerde gronden noch op zichzelf noch in onderling verband bezien, tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene op grond van één van de gronden zoals genoemd in artikel 29, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook een nadere afweging en beschouwing van de door betrokkene aangevoerde argumenten in hun onderlinge samenhang en totaliteit bekeken, kan niet tot de conclusie leiden dat betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde.

Ten aanzien van het bezwaarschrift van 8 november 2005 om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen wordt overwogen dat dit bezwaar gegrond is ten aanzien van de tijdsduur tussen het verzoek 25 juni 2004 en de uiteindelijke beslissing. Ten aanzien van het verzoek om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' wordt overwogen dat namens betrokkene, ter ondersteuning van zijn asielrelaas, vervalste documenten

heeft overgelegd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C5.2.6. pleegt de asielzoeker bedrog, dat in beginsel niet tot inwilliging van de aanvraag kan leiden. Iedere asielzoeker die een verblijfsvergunning aanvraagt dient de waarheid te spreken. Betrokkene heeft derhalve onjuiste gegevens verstrekt aan de Nederlandse autoriteiten. Volgens de Vreemdelingencirculaire C 5.2.3. is het verstrekken van onjuiste gegevens aan de Nederlandse autoriteiten, dan wel de juiste gegevens verzwijgen teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder onjuiste gegevens zou verkeren, een contra-indicatie voor statusverlening. Gezien het bovenstaande komt betrokkene vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure'.

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar van 28 maart 2001 ongegrond te verklaren.
2. het bezwaar van 8 november 2005 gegrond te verklaren voorzover het betreft het niet tijdig beslissen op het verzoekschrift van 25 juni 2004 en ongegrond te verklaren voorzover het betreft om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

's-Hertogenbosch, 1 december 2005

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.C. Ots
medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voordopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6443199
Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Nummer: 9902-26-2075

Op 28 maart 2001 is namens _____, nationaliteit: Armeense, geboren op _____ verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 26 februari 2001, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid.

Bij beschikking van 31 juli 2002 is het bezwaarschrift van 28 maart 2001 ongegrond verklaard. Op 22 augustus 2002 heeft betrokkene beroep ingediend tegen de beschikking van 31 juli 2002. Op 15 april 2004 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda het beroep van 22 augustus 2002 gegrond verklaard. Derhalve dient op het bezwaarschrift van 28 maart 2001 een nieuw besluit te worden genomen.

Op 24 september 2004 heeft betrokkene verzocht om aan hem een vergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen. Op 8 november 2005 heeft betrokkene bezwaar ingediend tegen het niet tijdig beslissen op het verzoek om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 18 oktober 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het volgende overwogen.

In de uitspraak van de hiervoorgenoemde Rechtbank wordt tevens overwogen dat aangezien ten aanzien van de reisroute documenten ontbreken dit aan betrokkene is toe te rekenen. Tevens concludeert de Rechtbank dat in redelijkheid kon worden verwacht dat betrokkene informatie zou kunnen geven over de gevolgde reisroute. De Rechtbank concludeert dat het ontbreken van documenten met betrekking tot de reisroute aan betrokkene kan worden toegerekend, zodat reeds hierom de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene op voorhand reeds is aangetast. Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet evenwel in de context van het totale feitencomplex worden beschouwd.

Namens betrokkene is ter onderbouwing van zijn asielrelaas een opsporingsdocument van 3 november 1998 van de Armeense autoriteiten overlegd ten aanzien van zijn oom _____ en een opsporingsdocument van 10 november 1998 ten aanzien van zijn tante _____ geboren op _____. Een onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken, waarvan de resultaten zijn neergelegd in het ambtsbericht van 5 augustus 2005 (kenmerk DPV/AM-

U050224.0035/879849), heeft evenwel uitgewezen dat de documenten vals zijn. De documenten zijn op een aantal echtheidskenmerken onderzocht. Tevens is uit onderzoek gebleken dat familie van betrokkene niet bekend zijn op het adres (door familie van betrokkene als adres in het land van herkomst opgegeven in het eerste gehoor). Familie van betrokkene is wel bekend op het adres te . De oom van betrokkene staat daar vanaf 18 januari 1983 geregistreerd op dit adres. Er woont de laatste jaren niemand meer op dit adres maar een familielid bezoekt zo nu en dan dit adres. De buurtbewoners gaven aan dat zij niemand kende op het adres met de naam en dat de oom van betrokkene niet getrouwd was. Tevens waren zij niet bekend met het feit dat de oom van betrokkene werkzaam was bij de jeugdpolitie. Tevens is gebleken dat aan de oom van betrokkene op 16 oktober 1998, een week voor vertrek uit Armenië een Armeens paspoort is uitgereikt onder het nummer . De oom van betrokkene heeft in het eerste gehoor verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft aangevraagd. Vorenstaande doet eveneens ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van de door betrokkene afgelegde verklaringen.

Betrokkene is in de gelegenheid gesteld omtrent de resultaten van voornoemd ambtsbericht haar zienswijze te geven. Betrokkene heeft hiervan gebruik gemaakt, maar is er niet in geslaagd voornoemde bevindingen met aannemelijke argumenten recht te zetten. Immers, ten aanzien van de documenten die vervalst zijn, voert betrokkene geen feiten uit waaruit blijkt dat dit niet waar is. Uit het hierbovengenoemde individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de familie van betrokkene wel bekend is op het adres en niet op het adres . Betrokkene heeft aangevoerd dat de woning aan de door de aardbeving is verwoest en dat zij daarna zijn verhuisd naar het adres . Ter onderbouwing hiervan heeft betrokkene een schrijven overgelegd, waarvan betrokkene stelt dat dit schrijven afkomstig is van de heer hoofd van de woningstichting nummer 5. In dit schrijven staat dat de flat is verwoest bij de aardbeving van 7 december 1988. Daarnaast heeft betrokkene een bericht overgelegd van Keesings Historisch Archief waarin staat dat vooral de flats die in de laatste tien jaar voor de aardbeving waren gebouwd, waren bezwaken. De flat is dus gebouwd elf tot twaalf jaar voor de aardbeving. Tevens wekt het bevreemding dat de broer van betrokkene stelt dat hij vanaf 1977 in de flat woonde, terwijl volgens het hiervoor genoemde ambtsbericht bij de voor woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten betrokkene vanaf 18 januari 1983 staat geregistreerd op het adres . Tevens wekt het bevreemding dat de de tante van betrokkene zowel op het adres als op het adres niet bekend is en tevens niet bekend is dat zijn oom is gehuwd. Overwogen wordt dat aan het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken een grotere waarde kan worden toegekend dan aan een schrijven de heer , hoofd van de woningstichting nummer 5. Tevens is het vreemd dat de oom van betrokkene op 16 oktober 1998 een Armeens paspoort uitgereikt heeft gekregen terwijl hij in het eerste gehoor heeft verklaard nooit een paspoort te hebben aangevraagd.

Op de vraag of zijn tante en de oom van betrokkene in het kader van een lopend of afgerond strafrechtelijk onderzoek in Armenië worden gezocht kon het Ministerie van Buitenlandse Zaken nog geen antwoord opgeven. Aangezien uit het individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is gebleken dat de opsporingsdocumenten vals zijn, is de noodzaak niet meer aanwezig om te onderzoeken of en vanwege deze opsporingsbevelen, die ter onderbouwing van het asielrelaas waren aangeboden, nog worden gezocht in het land van herkomst. Derhalve is het Ministerie van Buitenlandse Zaken bericht dat dit onderzoek niet meer nodig is.

Conform de uitspraak van de Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 16 april 1998 heeft inzage plaatsgevonden in de stukken die tot dit individuele ambtsbericht hebben geleid.

Gebleken is dat het ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Gezien het bovenstaande dient van het asielrelaas van betrokkene een grotere overtuigingskracht uit te gaan.

Ten aanzien van de stellingname van de gemachtigde dat betrokkene alsnog dient te worden aangemerkt als verdragsvluchteling wordt het volgende overwogen.

Zoals in de bestreden beschikking reeds is overwogen doet betrokkene zijn aanvraag steunen op de problemen van de tante van betrokkene geboren op [redacted] Het bezwaarschrift van [redacted] is bij mijn beschikking van heden ongegrond verklaard. Derhalve komt de onderhavige aanvraag, voor wat betreft het afhankelijk karakter daarvan, op deze grond evenmin voor inwilliging in aanmerking. Hierbij verwijs ik naar de motivering van de voornoemde beschikking.

Namens betrokkene wordt in het bezwaarschrift aangevoerd dat betrokkene eigen problemen heeft ondervonden en dat daar in de beschikking geen aandacht aan is geschonken. Tevens wordt in de stukken van 26 juli 2002 aangevoerd dat betrokkene geen vestigingsalternatief heeft in Armenië en Nagorny-Karabach. Daartoe wordt het volgende overwogen. In het bezwaarschrift wordt aangevoerd dat deze problemen zijn ontstaan naar aanleiding van zijn tante [redacted] Aangezien de problemen van [redacted] niet geloofwaardig worden geacht, is het ook niet geloofwaardig dat betrokkene vanwege zijn tante problemen heeft ondervonden. Het aanreiken van een vestigingsalternatief is derhalve niet van toepassing omdat het niet aannemelijk is dat betrokkene vanwege de problemen rond zijn tante [redacted] te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag.

Namens betrokkene wordt in het schrijven van 15 november 2005 aangevoerd dat betrokkene in verband met het ontlopen van de dienstplicht in de gevangenis zal worden gezet of veel geld zal moeten betalen. Overwogen wordt dat volgens het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juli 2004 (kenmerk: DPV/AM-844199) is de bestraffing van dienstplichtigen en militairen met inwerkingtreding van het nieuwe Wetboek van Strafrecht aangepast en enigszins versoepeld. Weigering om in militaire dienst te gaan wordt bestraft met in hechtenisneming van maximaal drie maanden of gevangenisstraf van maximaal twee jaar. Tevens blijkt uit dit ambtsbericht dat dienstplichtontduiking in Armenië nog steeds op grote schaal gebeurt. Aangezien de bestraffing van dienstweigering niet als onevenredig zwaar is aan te merken is het niet aannemelijk dat betrokkene vanwege dienstweigering te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000.

Voor zover betrokkene een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden danwel op artikel 3 van het Anti-folterverdrag wordt overwogen dat het vluchtrelaas onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Uit de op dit punt bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991,19), inzake [redacted] volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *for-seeable, real and person-al risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene -bezien tegen de achtergrond van de politieke en

maatschappelijke situatie in Armenië kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Hierbij wordt mede overwogen dat blijkens het vorenoverwogene en hetgeen reeds in de bestreden beschikking is overwogen ten aanzien van de asielmotieven van betrokkene, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer naar Armenië om enigerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten. Ook in het bezwaarschrift worden namens betrokkene hieromtrent geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt overwogen in aansluiting op hetgeen reeds is overwogen in de bestreden beschikking of er nieuwe feiten en omstandigheden naar voren gebracht zijn in de nadere gronden op grond waarvan betrokkene in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c, van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen van betrokkene omtrent de mishandelingen door jongens van zijn school en de mishandeling en dood van zijn neef , volgt niet dat betrokkene op grond van het traumatabeleid in het bezit behoort te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Immers, de problemen die betrokkene stelt te hebben ondervonden houden verband met het asielrelaas van zijn tante . Volgens de Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2.1 dient de asielzoeker de gestelde gebeurtenissen aannemelijk te maken. Aangezien aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van zijn tante wordt getwijfeld, wordt er tevens getwijfeld aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene. Reeds op grond hiervan is het traumatabeleid niet van toepassing. Reeds hierom is niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

Evenmin is gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, conform C1/4.4.1, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas. Niet is gebleken van dusdanige humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat betrokkene terugkeert naar het land van herkomst (Vc C1/4.4.2.4).

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wordt overwogen dat de door betrokkene aangevoerde gronden noch op zichzelf noch in onderling verband gezien, tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene op grond van één van de gronden zoals genoemd in artikel 29, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook een nadere afweging en beschouwing van de door betrokkene aangevoerde argumenten in hun onderlinge samenhang en totaliteit bekeken, kan niet tot de conclusie leiden dat betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde.

Ten aanzien van het bezwaarschrift van 8 november 2005 om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen wordt overwogen dat dit bezwaar gegrond is ten aanzien de tijdsduur tussen het verzoek 25 juni 2004 en de uiteindelijke beslissing. Ten aanzien van het verzoek om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure' wordt overwogen dat

namens betrokkene, ter ondersteuning van zijn asielrelaas, vervalste documenten heeft overgelegd. Volgens de Vreemdelingencirculaire C5.2.6. pleegt de asielzoeker bedrog, dat in beginsel niet tot inwilliging van de aanvraag kan leiden. Iedere asielzoeker die een verblijfsvergunning aanvraagt dient de waarheid te spreken. Betrokkene heeft derhalve onjuiste gegevens verstrekt aan de Nederlandse autoriteiten. Volgens de Vreemdelingencirculaire C 5.2.3. is het verstrekken van onjuiste gegevens aan de Nederlandse autoriteiten, dan wel de juiste gegevens verzwijgen teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder onjuiste gegevens zou verkeren, een contra-indicatie voor statusverlening. Gezien het bovenstaande komt betrokkene vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'Tijdsverloop in de asielprocedure'.

Ten overvloede wordt overwogen dat betrokkene op 22 mei 2002 een winkeldiefstal heeft gepleegd en heeft op 13 juni 2002 een transactie geaccepteerd tot het betalen van een geldboete van 190 euro. Daartoe wordt het volgende overwogen. Volgens de Vreemdelingencirculaire C 5.13.2 wordt ten aanzien van de openbare orde of nationale veiligheid bij de beoordeling van de aanvraag voor toelating als vluchteling verwezen naar het beleid zoals omschreven in de Vreemdelingen-circulaire B1/2.2.4. Daarin staat beschreven dat ingevolge artikel 16, eerste lid, onder d van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning bepaalde tijd kan worden afgewezen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Op grond van artikel 16, tweede lid, Vreemdelingenwet kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van deze grond. Dergelijke regels zijn neergelegd in artikel 3.77 en 3.78 Vreemdelingenbesluit.

Art. 3.77 Vreemdelingenbesluit luidt:

1. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, kan op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, van de Wet worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde, indien:
 - c. de vreemdeling terzake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, tot een taakstraf of tot een onvoorwaardelijke geldboete, dan wel indien hij terzake van misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard.

Betrokkene heeft terzake van een misdrijf een transactieaanbod aanvaard tot het betalen van een geldboete en derhalve wordt haar aanvraag om een vergunning tot verblijf reeds om deze grond afgewezen

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar van 28 maart 2001 ongegrond te verklaren.
2. het bezwaar van 8 november 2005 gegrond te verklaren voorzover het betreft het niet tijdig beslissen op het verzoekschrift van 25 juni 2004 en ongegrond te verklaren voorzover het betreft om betrokkene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met 'Tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

's-Hertogenbosch, 1 december 2005

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.C. Ots
medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers:	AWB 06/98	AWB 06/169
	AWB 06/55663	AWB 06/55658
	AWB 06/54094	AWB 06/174
	AWB 06/172	AWB 06/55702
	AWB 06/55728	AWB 06/187
	AWB 06/177	AWB 06/55687
	AWB 06/55696	AWB 06/189
	AWB 06/486	AWB 06/55722
	AWB 06/55673	

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 1 maart 2007

inzake

eiseres 1,
geboren op
mede namens haar minderjarige kind,
eiser 1.

geboren op . eiser 2,

geboren op eiseres 2,

geboren op _____, eiseres 3.

geboren op _____, eiseres 4.

geboren op eiser 3.

geboren op 11 oktober 1941 te Eindhoven, eiser 4.

geboren op
gezamenlijk te noemen eisers,
verblijvende te
gemachtigde mr. C.A.J.M. Snijders,

tegen

de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. A.R.J. Maas.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

2

Procesverloop

Op 20 december 1998 hebben eiseres 1 en eiser 1 en 2 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend, waarbij de aanvraag van eiseres 1 mede betrekking heeft op haar minderjarige kind

Eiseres 2 en eiseres 3 hebben op 6 februari 1999 een dergelijke aanvraag ingediend.

Eiseres 4, eiser 3 en eiser 4 hebben op 28 februari 1999 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 ingediend.

Bij afzonderlijke besluiten van 26 februari 2001 heeft verweerder de aanvragen van eisers afgewezen. Hiertegen hebben eisers bezwaar gemaakt.

Bij afzonderlijke besluiten van 31 juli 2002 zijn de bezwaren gericht tegen de afwijzing van deze aanvragen ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit hebben eisers op 22 augustus 2002 op gezamenlijke gronden beroep ingesteld. Dit beroep is bij uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te Breda, van 9 april 2004 gegrond verklaard.

Op 18 oktober 2004 zijn eisers gehoord door een ambtelijke commissie (AC).

Op 25 juni 2004 hebben eisers een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 'tijdsverloop in de asielprocedure'.

Eisers hebben op 8 november 2005 bezwaar ingediend tegen het niet nemen van een beslissing op dit verzoek.

Bij afzonderlijke besluiten van 1 december 2005 heeft verweerder het bezwaarschrift tegen de afwijzing van de aanvragen van eisers wederom ongegrond verklaard en heeft verweerder het bezwaar van 8 november 2005 gegrond verklaard voor zover het betreft het niet tijdig beslissen op het verzoekschrift van 25 juni 2004. Tevens heeft verweerder daarbij het bezwaar ongegrond verklaard voorzover het betreft het verzoek om eisers een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen in verband met 'tijdsverloop in de asielprocedure'.

Tegen deze besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

Tevens hebben eisers de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eisers achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. De verzoeken zijn geregistreerd onder de nummers AWB 06/100, AWB 06/173, AWB 06/178, AWB 06/487, AWB 06/171, AWB 06/176, AWB 06/188 en AWB 06/190.

De Minister van Buitenlandse Zaken heeft op 5 augustus 2005 een individueel ambtsbericht uitgebracht.

Bij uitspraak van 28 september 2006 heeft de rechtbank op grond van artikel 8:29, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaald dat de beperking van de kennisneming van de aan het individueel ambtsbericht ten grondslag liggende stukken gerechtvaardigd is.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702	3
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187	
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687	
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189	
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722	
AWB 06/177	AWB 06/174		

Partijen hebben de rechtbank toestemming gegeven, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, om mede op de grondslag van de niet openbaar gemaakte informatie uitspraak te doen.

Op 22 maart 2001 heeft eiseres 1 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'het ondergaan van een medische behandeling'.

Bij besluit van 7 augustus 2001 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Tegen dit besluit heeft eiseres 1 bezwaar ingediend. Bij besluit van 12 oktober 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiseres 1 ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft eiseres 1 op 3 november 2006 beroep ingesteld.

Tevens heeft eiseres 1 de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eiseres 1 achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Dit verzoek is geregistreerd onder het nummers AWB 06/54096.

De beroepen zijn behandeld ter zitting van 8 februari 2007, waar eiseres 1, eiser 1 en eiser 2 in persoon zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. De overige eiseres zijn niet verschenen. Verweerder is ter zitting verschenen bij gemachtigde. Als tolk is verschenen S. Markarian.

Overwegingen

1. Op 1 april 2001 is de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in de plaats getreden van de Vreemdelingenwet (Stb. 1965,40), Vw (oud). Nu de bestreden besluiten zijn bekendgemaakt na 1 april 2001, is op de beoordeling daarvan het thans geldende materiële recht van toepassing.

2. Aan de orde is allereerst de vraag of de besluiten van 1 december 2005 in rechte stand kunnen houden.

Verblijfsvergunning asiel

3. De rechtbank stelt vast dat het asielrelaas van eiser 1, eiser 2, eiser 3, eiser 4, eiseres 2, eiseres 3 en eiseres 4 geheel afhankelijk is van het relaas van eiseres 1.

Ter onderbouwing van haar aanvraag en beroep heeft eiseres 1 - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiseres 1 is afkomstig uit Azerbeidzjan. Haar vader behoort tot de Azerbeidjaanse en haar moeder tot de Armeense bevolkingsgroep. Eiseres 1 heeft op 28 februari 1988 haar moeder in de oorlog verloren en haar vader en broer zijn sindsdien verdwenen. Nadien heeft eiseres 1 tot 1 oktober 1988 bij haar Turkse buurvrouw gewoond die haar niet langer onderdak kon bieden omdat deze buurvrouw bang was dat de etnische (Azeri-) afkomst van eiseres 1 bekend zou worden. Russische soldaten hebben eiseres 1 meegenomen naar Armenië waar zij op traditioneel is gehuwd met eiser 1. Niemand wist van haar etnische afkomst, behalve eiser 1 aan wie zij in 1996 had verteld dat zij van Azerbeidjaanse afkomst was. Op 1 september 1998 ging eiseres 1 naar de hulpverlening voor voedsel, geld en kleding. Daar is zij herkend door haar voormalige burens uit die naar haar schreeuwden en haar uitscholden. Eiseres 1 werd buiten bewustzijn geslagen en

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

4

moest in het ziekenhuis worden opgenomen waar politieagenten haar hebben ondervraagd over haar familie en haar afkomst.

Haar zwager, eiser 2, heeft hiervan de volgende dag aangifte gedaan en is bij zijn chef geroepen die hem heeft gevraagd waarom hij onderdak bood aan een Azeri. Op 10 september 1998 werd het huis waar eiseres 1 woonde door een menigte belaagd waarbij eiseres 1 en eiser 1 zijn mishandeld. De zoon van eiser 1 is later aan zijn verwondingen overleden. Ook haar schoonzus, eiseres 2, die op dat moment in verwachting was, is geslagen en moest als gevolg daarvan ruim een maand in het ziekenhuis worden opgenomen. Later heeft eiseres 2 een miskraam gehad. De schoonmoeder van eiseres 1, eiseres 3, heeft op 18 september 1998 van de dood van haar kleinzoon en de mishandelingen van haar familieleden aangifte gedaan bij het Ministerie van Justitie in Jerevan. Eiser 2 heeft op 23 of 24 september 1998 aangifte gedaan bij de officier van justitie en heeft zich op 26 of 27 september 1998 gewend tot het comité van de veiligheidsdienst. Sindsdien heeft eiser 2 problemen op zijn werk. Ook eiseres 3 en eiseres 4 kregen problemen op hun werk. De kinderen van eiseres 4 werden op school gepest en door een groep jongens mishandeld waarna zij niet meer naar school zijn gegaan. Eiseres 1 en eiser 1 zijn op 28 september 1998 schriftelijk opgeroepen door de politie. De volgende dag hebben zij zich voor verhoor gemeld op het politiebureau. Op 19 oktober 1998 is eiseres 1 voor de laatste keer door de politie meegenomen. Nadat zij een tijd op het politiebureau heeft vastgezeten is eiseres 1 overgebracht naar een militaire kazeme waar zij met blote voeten in een kelder met water moest staan. Politie mannen hebben haar geslagen, mishandeld en misbruikt. Haar zwagers hebben haar met gebruikmaking van de mogelijkheden die eiser 2 als politieagent had en met hulp van een vriend bevrijd. Eiser 2 werd gezocht door de autoriteiten van Armenië wegens misbruik van zijn functie. Op 23 oktober 1998 hebben eiseres 1, eiser 1 en eiser 2 het land van herkomst verlaten.

Op die dag zijn politieagenten bij eiseres 3 aan de deur geweest omdat zij op zoek waren naar haar schoondochter, eiseres 1, en haar zonen, eiser 1 en 2. Bij de huiszoeking hebben de agenten eiseres 3 geslagen en hebben zij alle documenten ingenomen. Vervolgens hebben zij eiseres 3 meegenomen naar het politiebureau waar zij drie dagen in een kelder is opgesloten en meerdere malen is geslagen. Eén keer is eiseres 3 buiten bewustzijn geraakt. Op 26 of 27 oktober 1998 is eiseres 3 vrijgelaten en sindsdien is zij elke dag door de politie lastiggevallen. Op 2 november 1998 is eiseres 3 vanuit Leninakan naar haar schoondochter, eiseres 2, gereisd die sinds 25 oktober 1998 in een teruggetrokken bestaan leidde. Op 20 januari 1999 zijn eiseres 2 en eiseres 3 naar een dorp in Georgië vertrokken en op 28 januari 1999 zijn zij per bus naar Nederland gereisd. Ook bij eiseres 4 zijn politieagenten langsgekomen voor een huiszoeking waarbij zij alle papieren hebben meegenomen. Eiseres 4 is meerdere malen door de politie verhoord over de verblijfplaats van haar echtgenoot, haar schoonzus, eiseres 1, en haar broers, eisers 1 en 2. Op 14 of 15 februari 1999 is eiseres 4 voor het laatst meegenomen voor verhoor. De agenten hebben haar toen uitgescholden, beledigd, betast en aan haar haren getrokken. Tot haar vertrek uit Armenië reed de politie voortdurend langs het huis om haar bang te maken. Ook is eiseres 4 bedreigd door de bevolking die haar uitschold en de muren van het huis hebben beklad met leuzen. Op 17 februari 1999 heeft eiseres 4 met haar twee kinderen, eiser 3 en eiser 4, Armenië verlaten.

4. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de aanvragen zijn gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

5

verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

7. Ingevolge artikel 1(A) van het Verdrag van Geneve van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76), verder te noemen het Verdrag, geldt voor de toepassing van het Verdrag als vluchteling elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

8. Eiseres 1 heeft gesteld staatloos te zijn, terwijl de overige eisers hebben gesteld de Armeense nationaliteit te bezitten. Verweerder heeft het asielrelaas van eiseres 1 getoetst aan de algehele situatie in Armenië. Daartoe heeft verweerder het volgende aangevoerd. Eiseres 1 heeft een Azerbeidjaanse vader en een Armeense moeder. Nu zij ter zitting van de AC heeft verklaard dat zij in Azerbeidzjan geen documenten had en niet geregistreerd stond en dat zij tot 1988 in Azerbeidzjan heeft gewoond, neemt verweerder aan dat eiseres 1 in Azerbeidzjan niet geregistreerd staat als staatsburger.

Verweerder merkt op dat het volgens het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 15 augustus 2001 voor eiseres 1 mogelijk is om het staatsburgerschap van Armenië te verkrijgen. Volgens dit ambtsbericht is het mogelijk voor etnisch Armeniërs het staatsburgerschap aan te vragen en ook voor hun echtgenoten, zelfs als die niet de Armeense etniciteit bezitten. Aangezien de moeder van eiseres 1 de Armeense etniciteit had en de echtgenoot van eiseres 1 de Armeense nationaliteit heeft, zal het voor eiseres 1 mogelijk zijn om de Armeense nationaliteit te verkrijgen. Bovendien heeft eiseres 1 tien jaar in Armenië gewoond, zodat niet valt in te zien waarom zij niet reeds geprobeerd heeft de Armeense nationaliteit te verkrijgen. Indien eiseres 1 dient te worden gevolgd in haar stelling dat ze niet de Armeense nationaliteit heeft aangevraagd en verkregen, meent verweerder dat dan aangenomen dient te worden dat zij staatloos is. In dat geval dient volgens verweerder te worden uitgegaan van het land van gebruikelijk verblijf als land van herkomst van eiseres 1. Aangezien eiseres 1 vanaf 1988 tot 1998 in Armenië heeft verbleven, heeft verweerder haar asielrelaas getoetst aan de situatie in Armenië.

9. De rechtbank overweegt dat tussen partijen vast staat dat eiseres 1 als staatloze kan worden beschouwd. Gelet hierop is de toetsing door verweerder aan het land waar eiseres 1 haar gewone verblijfplaats heeft gehad in overeenstemming met het Verdrag. Nu voorts niet in geschil is dat Armenië als gewone verblijfplaats van eiseres 1 aangemerkt dient te worden, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden getoetst aan de situatie in Armenië.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

6

10. De rechtbank stelt voorop dat de algehele situatie in Armenië niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit dat land zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eisers dienen derhalve aannemelijk te maken dat er hen persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

11. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

12. Verweerder heeft zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eisers geen documenten hebben overgelegd om hun identiteit, nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen.

13. De rechtbank stelt vast dat deze rechtbank, zittinghoudende te Breda, in haar uitspraak van 9 april 2004 reeds een oordeel heeft gegeven over de ongedocumenteerdheid van eisers. De rechtbank is evenals de rechtbank Breda eerder, van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat het ontbreken van documenten hen niet kan worden toegerekend. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eisers en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Volgens vaste jurisprudentie moet, wanneer sprake is van een of meerdere van de omstandigheden als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en a tot en met f, van de Vw 2000, van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uitgaan wil verweerder het geloofwaardig achten.

14. Verweerder heeft zich onder verwijzing naar de uitkomsten van het individueel ambtsbericht van 5 augustus 2005 en de informatie uit algemene ambtsberichten betreffende Armenië op het standpunt gesteld dat geen geloof wordt gehecht aan het door eisers opgeven asielrelaas.

15. In dit verband heeft verweerder er allereerst op gewezen dat uit het individueel ambtsbericht van 5 augustus 2005 volgt dat de door eisers ter onderbouwing van hun asielrelaas overgelegde opsporingsdocumenten van 3 november 1998 en van 10 november 1998 op een aantal echtheidskenmerken zijn onderzocht en dat dit onderzoek heeft uitgewezen dat deze documenten vals zijn. Voorts is uit het individueel ambtsbericht gebleken dat eisers onjuiste informatie hebben verstrekt omtrent hun woon- en verblijfplaatsen. Blijkens dit individueel ambtsbericht zijn eiser 1 en eiser 2 niet bekend op het adres te Bij de autoriteiten van de woonregistratie staat eiser 2 echter vanaf 18 januari 1983 ingeschreven op het adres

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

7

te _____ en buurtbewoners hebben te kennen gegeven dat ze eiser 1 en eiser 2 goed kennen. Volgens deze buurtbewoners woont er sinds ongeveer drie jaar niemand op het adres _____, maar wordt de woning af en toe bezocht door een familielid van eiser 1 en eiser 2. Geen van de aangezochte buurtbewoners van het adres _____ te _____ herkende de naam van eiseres 1.

Het voorgaande strookt niet met de verklaringen van eisers tijdens hun gehoren dat ze verbleven en gewoond hebben op het adres _____ te _____. Zo heeft eiser 2 bijvoorbeeld in zijn eerste gehoor van 20 december 1998 verklaard dat hij van zijn geboorte tot 23 oktober 1998 op dit adres heeft verbleven. Ook eiser 1 en eiseres 1 verklaarden in hun eerste gehoren dat ze respectievelijk van 1989 tot 23 oktober 1998 en van 28 mei 1995 tot 19 oktober 1998 op dit adres hebben gewoond. Naar de mening van verweerder is er gezien het vorenstaande grote afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de asielrelazen van eisers, nu veel van hun gestelde problemen zich volgens eisers hebben afgespeeld op het adres _____. Hierbij acht verweerder van belang dat eisers in hun gehoren en in de correcties en aanvullingen op geen enkele wijze hebben aangegeven dat ze op het adres _____ hebben gewoond. Ze hebben hier eerst melding van gemaakt nadat ze door verweerder geconfronteerd werden met de uitkomsten van bovengenoemd individueel ambtsbericht.

Er wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelazen daar uit het individueel ambtsbericht blijkt dat buurtbewoners van het adres _____, die volgens eigen zeggen eisers goed kenden, hebben verklaard dat ze niet bekend waren met de werkzaamheden van eiser 2 bij de jeugdpolitie.

Tevens is uit het individueel ambtsbericht gebleken dat aan eiser 2 op 16 oktober 1998, een week voor vertrek uit Armenië, een Armeense paspoort is uitgereikt. Eiser 2 heeft echter tijdens zijn eerste gehoor verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft aangevraagd. Dit doet volgens verweerder eveneens ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van de afgelegde verklaringen.

Verweerder meent dat van de juistheid van de informatie van dit ambtsbericht kan worden uitgegaan en wijst daartoe op de brief van 9 augustus 2005, waarin verweerder onder verwijzing naar artikel 3:2 van de Awb heeft aangegeven dat hij, na inzage te hebben verkregen in de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht, tot de conclusie is gekomen dat dit ambtsbericht qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Volgens verweerder is het voorts niet geloofwaardig dat eiseres 1 door Russische soldaten zou zijn meegenomen naar Armenië, gelet op de omstandigheid dat zij een Azerbeidjaanse vader heeft en gezien de spanningen die ten tijde van de oorlog in Armenië waren ten opzichte van Azerbeidzjan.

16. Verweerder heeft er voorts op gewezen dat de asielrelazen van eisers in strijd zijn met de algemene ambtsberichten betreffende Armenië van de Minister van Buitenlandse Zaken van 15 augustus 2001, van 21 juli 2004 en van 7 december 2005.

Uit deze ambtsberichten blijkt immers dat gemengd gehuwden zich kunnen handhaven in Armenië. Sinds de wapenstilstand met Azerbeidzjan in 1994 is geweld tegen Azeri's in Armenië niet meer voorgekomen. Voorts blijkt uit de ambtsberichten dat bij de verschillende vluchtelingen- en mensenrechtenorganisaties geen berichten bekend zijn over discriminatie of geweld door de overheid of burgers tegen de in Armenië levende Azeri of half Azeri.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

8

17. In beroep hebben eisers aangevoerd dat wel degelijk sprake is van gegronde vrees voor vervolging vanwege de etnische afkomst van eiseres 1 en ten gevolge daarvan ook voor de overige eisers.

Voor eiseres 1 was het niet mogelijk om het Armeens staatsburgerschap te verkrijgen. De ouders van eiseres 1 zijn beiden vermoord in 1988. Zij kan niets bewijzen met betrekking tot haar ouders.

Eisers betwisten de inhoud van het individueel ambtsbericht van 5 augustus 2005 en menen dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt stelt dat de door hen overgelegde opsporingsdocumenten van 3 november 1998 van de Armeense autoriteiten ten aanzien van eiser 2 en van 10 november 1998 ten aanzien van eiseres 1, vervalst zijn. Zij voeren daartoe aan dat degene die hen geholpen heeft bij de vlucht de documenten in kopie aan eiser 2 heeft gegeven en dat zij ervan overtuigd zijn dat dit rechtmatig is geweest.

Eisers stellen dat zij worden benadeld doordat de IND pas na een aantal jaar de stelling is gaan innemen dat de documenten vals zijn. Eisers menen dat zij nu niet goed weten wat ze moeten bestrijden en dat het bovendien voor hen steeds moeilijker is geworden om nog contact te hebben met degene die ze destijds geholpen heeft.

Eiser 1 en eiser 2 stonden tot 1977 geregistreerd op het adres Omdat dat huis te klein was heeft eiseres 3 in 1977 van de autoriteiten van Armenië een andere woning toegewezen gekregen op het adres

In 1984 zijn eiser 2 en eiseres 3 teruggegaan naar het adres maar ze bleven officieel op het adres geregistreerd staan. Na een aardbeving op 7 december 1998 zijn ze naar het adres verhuisd omdat het gebouw op de door de aardbeving verwoest was. Ze bleven echter op het adres

geregistreerd staan om een nieuw huis toegewezen te krijgen door de autoriteiten. Voor eisers was tijdens de gehoren niet duidelijk wat de waarde was van de mededeling omtrent de woonplaats en dat er verschil bestaat tussen een feitelijke woonplaats en een plaats waar men geregistreerd staat.

Dat er niemand bekend was met de naam van eiseres 1 is volgens eisers niet vreemd tegen de achtergrond van haar relaas dat zij altijd ondergedoken is geweest. Bovendien kan verarring ontstaan bij buitenstaanders omdat eiser 1 eerder met een andere vrouw getrouwd was.

Voorzover gesuggereerd wordt dat eiser 2 tijdens zijn eerste gehoor gezegd heeft dat hij geen paspoort had, is dat niet juist. Hij heeft alleen gezegd geen buitenlands Sovjetpaspoort te hebben aangevraagd. Op pagina 4 van het gehoor staat als opmerking geschreven dat hij wel in het bezit is geweest van een binnenlands paspoort. Met een binnenlands paspoort bedoelde hij een Armeens nationaal paspoort.

Volgens eisers zijn de conclusies van het individueel ambtsbericht onduidelijk en zal helderheid moeten komen over de achterliggende stukken van dit ambtsbericht. Bovendien is volgens eisers aanvullend onderzoek noodzakelijk omdat het Ministerie van Buitenlandse Zaken in het ambtsbericht van 5 augustus 2005 geschreven heeft dat het onderzoek in de zaak nog niet afgerond was.

18. De rechtbank stelt voorop dat ingevolge vaste jurisprudentie een ambtsbericht als een deskundigenbericht dient te worden opgevat en dat verweerder van de juistheid van de daarin neergelegde informatie mag uitgaan tenzij er concrete aanwijzingen bestaan dat aan de juistheid of de volledigheid daarvan moet worden getwijfeld. Blijkens de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

9

11 oktober 2002 (200204522/1, JV 2002/470) geldt dit eveneens voor de individuele ambtsberichten als de onderhavige.

19. Ten aanzien van de stelling van eisers dat de door hen overgelegde opsporingsdocumenten niet vals zijn, overweegt de rechtbank dat zij, na met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennis te hebben genomen van de volledige inhoud van de stukken die aan het individueel ambtsbericht van 5 augustus 2005 ten grondslag hebben gelegen, voldoende overtuigd is van de juistheid van de conclusie in dit individuele ambtsbericht dat eisers valse opsporingsdocumenten hebben overgelegd ter onderbouwing van hun asielrelaas.

Hetgeen door eisers is aangevoerd levert naar het oordeel van de rechtbank geen concrete aanknopingspunten op voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de resultaten van dit individueel ambtsbericht met betrekking tot de opsporingsdocumenten. De enkele door eisers niet nader onderbouwde stelling dat de door hen overgelegde documenten niet vals zijn, is onvoldoende om te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht. Ook het standpunt dat zij ervan overtuigd zijn dat degene die hen geholpen heeft bij de vlucht rechtmatig heeft gehandeld is daartoe onvoldoende, nu het gaat om een niet dan wel onvoldoende concreet onderbouwd vermoeden.

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat aan het voorgaande niet afdoet dat verweerder de opsporingsbevelen niet reeds eerder in de procedure heeft laten onderzoeken, nu het aan verweerder is om te beoordelen op welk moment in de procedure een onderzoek geïndiceerd is. Voorts is het aan verweerder om te beoordelen of er aanleiding is om nader onderzoek te verrichten, zodat ook deze grief van eisers niet slaagt.

De rechtbank volgt eisers voorts niet in hun stelling dat zij door het tijdsverloop minder in staat zouden zijn om de uitkomsten van het individueel ambtsbericht ten aanzien van de overgelegde documenten te weerleggen, nu zij niet concreet hebben aangegeven om welke redenen ze daartoe niet in staat zouden zijn.

20. Ten aanzien van de conclusie in het individuele ambtsbericht met betrekking tot het adres is door eisers aangevoerd dat deze conclusie niet juist kan zijn, omdat deze woning op 7 december 1988 door een aardbeving zijn zou verwoest. Eisers hebben deze stelling onderbouwd met een door hen overgelegde brief van de heer [naam] hoofd van de woningstichting nummer 5, waarin staat dat de woning aan de [naam] op 7 december 1988 door een aardbeving is verwoest. Voorts hebben zij verwezen naar een schrijven van het Keesings Historisch Archief. Ten slotte hebben eisers in beroep verwezen naar een door hen op 19 januari 2007 overgelegde brief van de plaatsvervangend burgemeester van Gjumri aan Arno van Tongeren en Arno Kocks van Vluchtelingenwerk, waarin wordt gesteld dat als gevolg van een aardbeving op 7 december 1988 de flatgebouwen en in de straat ingestort zijn waarbij veel slachtoffers zijn gevallen en dat tot op heden op de plek van de gebouwen en in de straat geen flatgebouwen zijn herbouwd. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat artikel 83 van de Vw 2000 zich niet verzet tegen het bij de rechterlijke beoordeling betrekken van genoemde informatie van 19 januari 2007, aangezien het daarbij gaat om een nadere onderbouwing van de reeds eerder geponeerde stelling dat de betreffende flatgebouwen bij een aardbeving in 1988 zijn ingestort.

Bij die stand van zaken oordeelt de rechtbank dat het op de weg van verweerder had gelegen om via het Ministerie van Buitenlandse Zaken op dit punt de nodige opheldering te vragen. Indien de door eisers overgelegde informatie met betrekking tot (de gevolgen van) de

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702	10
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187	
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687	
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189	
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722	
AWB 06/177	AWB 06/174		

aardbeving juist is, dan is immers door eisers gereede twijfel gewekt aan de juistheid van het individuele ambtsbericht op dit punt. Nu verweerder heeft nagelaten om nader onderzoek te verrichten, kan dit betreffende onderdeel van het individuele ambtsbericht naar het oordeel van de rechtbank door verweerder niet worden gebruikt ter onderbouwing van zijn stelling dat eisers onjuiste gegevens hebben verstrekt met betrekking tot hun woonadres.

21. Met betrekking tot de bevindingen in het individuele ambtsbericht dat eiser 1 en eiser 2 niet op het adres bekend zouden zijn, overweegt de rechtbank dat uit hetgeen hiervoor ten aanzien van het adres is overwogen niet direct volgt dat ook deze bevindingen onjuist zou zijn.

22. Tegenover het standpunt van verweerder dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelazen omdat eiser 2 tijdens zijn eerste gehoor heeft verklaard dat hij nimmer een buitenlands paspoort heeft gehad, hebben eisers aangevoerd dat eiser 2 tijdens datzelfde eerste gehoor eveneens heeft verklaard wel in het bezit te zijn geweest van een binnenlands paspoort. Verweerder heeft daarop ter zitting aangegeven dat eiser 2 bedoeld binnenlands paspoort in 1995 heeft aangevraagd voor een woonregistratie, terwijl het Armeens nationaal paspoort kort voor vertrek naar Nederland aan eiser 2 is afgegeven. Eisers hebben een en ander niet betwist. Dit brengt naar het oordeel van de rechtbank mee dat het op 16 oktober 1998 aan eiser 2 afgegeven Armeens nationaal paspoort een buitenlands paspoort moet zijn geweest. Nu bovendien is gebleken dat eiser 2 een week na afgifte van dit paspoort Armenië heeft verlaten en naar Nederland is vertrokken, valt niet in te zien waarom eiser 2 van deze afgifte tijdens zijn gehoren geen melding heeft gemaakt. De rechtbank kan verweerder daarom volgen in zijn stelling dat het voorgaande afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

23. Op grond van het vorenstaande concludeert de rechtbank dat hoewel een gedeelte van het individueel ambtsbericht van 5 augustus 2005 door verweerder naar het oordeel van de rechtbank zonder nader onderzoek niet bruikbaar is ter onderbouwing van zijn stelling dat het asielrelaas van eisers ongelooftwaardig is, dit niet wegneemt dat de overige conclusies van het individuele ambtsbericht wel kunnen dienen ter onderbouwing van deze stelling. Voor zover immers aangenomen zou moeten worden dat de conclusies van verweerder met betrekking tot het door eisers tijdens hun gehoren opgegeven adres niet juist zouden zijn, dan nog blijven de gegevens uit dit ambtsbericht met betrekking tot de door eisers overgelegde opsporingsdocumenten en de bevindingen met betrekking tot de verklaringen van eiser 2 omtrent zijn paspoort voor verweerder bruikbaar. Zulks te meer omdat de informatie met betrekking tot deze conclusies afkomstig is van afzonderlijke bronnen, te weten andere bronnen dan de buurtbewoners. Ten aanzien van de conclusies met betrekking tot deze twee punten hebben eisers naar het oordeel van de rechtbank te weinig aangevoerd om te kunnen twifelen aan de juistheid van het individuele ambtsbericht.

24. Van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de door verweerder genoemde algemene ambtsberichten is niet gebleken, zodat verweerder naar het oordeel van de rechtbank bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie heeft mogen uitgaan.

25. Eisers hebben in dit kader nog verwezen naar het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 11 januari 2007 naar de noot van

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

11

bij de uitspraak van de Afdeling van 8 augustus 2006 (NAV 2006/31) en naar de uitspraak van de Afdeling van 14 mei 2004 (nr. 200400291/1, NAV 2003/205). Voorts hebben eisers verwezen naar de uitspraken van deze rechtbank, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 27 september 2006 (AWB 05/42776), zittinghoudende te Amsterdam van 6 juni 2006 (AWB 04/33632) en zittinghoudende te Haarlem van 10 april 2006 (JV 2006/225).

De rechtbank begrijpt het betoog van eisers in het licht van deze jurisprudentie aldus, dat zij allereerst menen dat de rechtbank in het onderhavige geval niet marginaal maar vol dient te toetsen en voorts dat de rechtbank de juistheid van ambtsberichten kritischer dient te toetsen.

26. Met betrekking tot het betoog van eisers ten aanzien van de marginale toetsing door de rechtbank, overweegt de rechtbank dat uit de uitspraak van de Afdeling van 15 juni 2006 (JV 2006/290) volgt dat de jurisprudentie van het EHRM geen grond geeft voor het oordeel dat een – onder omstandigheden op bepaalde punten terughoudende – toetsing door de rechter op rechtmatigheid van het oordeel van de minister over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, zich niet met het EVRM verdraagt. Derhalve ziet de rechtbank geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de onderhavige marginale toetsing van verweerders standpunt inzake de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eisers geen stand kan houden.

27. Ten aanzien van het betoog van eisers dat de rechtbank kritischer dient te oordelen met betrekking tot de juistheid van ambtsberichten, overweegt de rechtbank dat het in het arrest van het EHRM inzake *g* ging om door de vreemdeling ingebrachte informatie welke, in tegenstelling tot de door eisers in de onderhavige zaak ingebrachte informatie, afkomstig was van een gezaghebbende internationale organisatie. Bovendien betrof het in die zaak de juistheid van algemene ambtsberichten, terwijl in het onderhavige geval de juistheid van de door verweerder genoemde algemene ambtsberichten door eisers niet of nauwelijks is betwist. Derhalve faalt deze grief.

28. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiseres 1 ongeloofwaardig is. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres 1 niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Verdrag en dat de door eiseres 1 naar voren gebrachte asielmotieven niet kunnen leiden tot een geslaagd beroep op vluchtelingenstatus.

29. Gelet op de omstandigheid dat het in beroep aan de orde zijnde vluchtrelaas van de overige eisers geheel afhankelijk is van het relaas van eiseres 1, kan ook hun relaas niet leiden tot een geslaagd beroep op de toelatingsgrond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

30. Voor zover eiser 3 en eiser 4 hun gestelde vrees voor vervolging mede stoeien op dienstweigering of desertie, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat hetgeen zij in dat kader hebben aangevoerd, niet kan leiden tot een geslaagd beroep op het vluchtelingenstatus.

Daartoe overweegt de rechtbank dat eiser 3 en eiser 4 geen informatie hebben overgelegd waaruit blijkt dat zij zijn of zullen worden opgeroepen voor de dienstplicht. Nu zij dit niet aannemelijk hebben gemaakt, is evenmin aannemelijk dat vervolging dreigt omdat zij aan die oproep niet voldoen.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

12

Voorts is blijkens het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juli 2004 de bestraffing van dienstplichtigen en militairen met de inwerkingtreding van het nieuwe Wetboek van Strafrecht aangepast en enigszins versoepeld. Weigering om in militaire dienst te gaan wordt bestraft met inhechtenisneming van maximaal drie maanden of gevangenisstraf van maximaal twee jaar. Tevens blijkt uit dit ambtsbericht dat dienstplichtontduiking in Armenië nog steeds op grote schaal voorkomt. De rechtbank volgt verweerder in zijn betoog dat de bestraffing van dienstweigering niet als onevenredig zwaar is aan te merken, zodat ook om die reden niet aannemelijk is dat eiser 3 en eiser 4 vanwege dienstweigering te vrezen hebben voor vervolging in de zin van het Verdrag.

31. Eisers hebben voorts aangevoerd dat zij bij terugkeer naar Armenië een reëel risico lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het risico van onmenselijke behandeling is volgens eisers reëel door wat nog steeds bekend is over de situatie ter plaatse en door wat in hun asielrelaas gesteld is.

32. Ingevolge artikel 3 van het EVRM dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eisers bij uitzetting een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

33. De wijze waarop het Europese Hof voor de rechten van de mens artikel 3 van het EVRM – in onder meer het zogenoemde *arrest* – heeft uitgelegd, brengt met zich dat de toepasselijkheid van dit artikel individueel beoordeeld moet worden. Het is dan ook aan eisers om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hen persoonlijk betreffende omstandigheden, die met zich brengen dat zij een verhoogd risico lopen op een bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM.

34. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in de bestreden besluiten terecht op het standpunt gesteld dat eisers ter onderbouwing van hun aanvraag geen daadwerkelijk concrete redenen hebben aangevoerd, gelegen in hen persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Ten aanzien van de door eiseres 1 gestelde vrees voor vervolging in verband met haar Azeri-afkomst is de rechtbank met verweerder van oordeel dat niet kan worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Armenië om enigerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten aldaar. De rechtbank baseert dit oordeel op de inhoud van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 augustus 2001 en van 21 juli 2004 waaruit weliswaar blijkt dat gemengd gehuwden die zich in Armenië vestigen te maken krijgen met lokale weerstand, doch dat er geen reden is te veronderstellen dat gemengd gehuwden zich niet kunnen handhaven in Armenië. De wapenstilstand met Azerbeidzjan houdt nu al stand vanaf 1994 en geweld tegen etnische Azeri's in Armenië is niet meer voorgekomen.

35. Voor zover eisers hun beroep op artikel 3 van het EVRM doen steunen op hun asielrelaas, is de rechtbank van oordeel dat dit beroep faalt, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen in het kader van het beroep van eisers op het vluchtelingschap.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

13

36. Gelet hierop komen eisers evenmin in aanmerking voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

37. Ten slotte beroepen eisers zich op feiten en omstandigheden op grond waarvan zij om klemmende redenen van humanitaire aard in het bezit zouden moeten worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Eiseres 1 stelt getraumatiseerd te zijn door wat haar overkomen is en verwijst daartoe naar de overgelegde medische verklaring van de behandelend GGZ-arts drs. Oortwijn (hierna te noemen: Oortwijn), waarin is geconcludeerd dat eiseres 1 een posttraumatische stressstoornis (PTSS) heeft. Ook de overige eisers stellen getraumatiseerd te zijn.

38. Verweerder stelt zich ten aanzien van de door eiseres 1 gestelde traumatische gebeurtenis, te weten de gestelde dood van haar moeder en de vermissing van haar vader en broer, allereerst op het standpunt dat deze gebeurtenis geen directe aanleiding is geweest voor het vertrek uit Armenië, aangezien zij na deze gebeurtenis nog enkele maanden in Azerbeidzjan heeft verbleven en daarna nog tien jaar in Armenië heeft verbleven. Derhalve is eiseres 1 er volgens verweerder niet in geslaagd om het vereiste causale verband tussen haar vertrek en de traumatische gebeurtenissen aannemelijk te maken.

Daarnaast heeft verweerder is het kader van het beroep op het traumatabeleid overwogen dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het traumatabeleid genoemd in paragraaf C1/4.4.2.1. van de Vreemdelingenencirculaire 2000 (Vc 2000) dat de vreemdeling de gestelde gebeurtenissen aannemelijk dient te maken, nu de gestelde gebeurtenissen, welke nadien in Armenië hebben plaatsgevonden, aan het asielrelaas gerelateerd zijn en verweerder het asielrelaas niet geloofwaardig acht.

39. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, nu hij zich in redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat het relaas van eiseres 1 ongeloofwaardig is, evenzeer in redelijkheid de door eiseres 1 aangevoerde traumatiserende gebeurtenissen niet aannemelijk hoeven achten. Het beroep van eiseres 1 op het traumatabeleid kan reeds hierom niet slagen. De in beroep door eiseres 1 overgelegde nadere medische informatie die de ernst van de psychische problematiek van eiseres 1 bevestigt, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel, nu het enkele feit dat op grond van een medische verklaring een posttraumatische stressstoornis is vastgesteld, niet voldoende is voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid.

40. Nu de overige eisers ter onderbouwing van hun beroep op het traumatabeleid hebben verwezen naar hun asielrelaas, en het asielrelaas van de overige eisers in overwegende mate afhankelijk is van dat van eiseres 1, geldt dit oordeel ook voor deze eisers.

41. Nu evenmin is gebleken van overige klemmende redenen van humanitaire aard welke verband houden met de redenen van vertrek van eisers uit het land van herkomst, kunnen eisers derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

42. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

14

Verblijfsvergunning regulier wegens tijdsverloop in de asielprocedure

43. In de bestreden besluiten van 1 december 2005 heeft verweerder zich onder verwijzing naar het individueel ambtsbericht van 5 augustus 2005 voorts op het standpunt gesteld dat eisers niet in aanmerking komen voor de gevraagde reguliere verblijfsvergunning, omdat er sprake is van een contra-indicatie als bedoeld in paragraaf C2/9.3 onder b van de Vc 2000, thans weergegeven in paragraaf B14/4.3. van de Vc 2000. Daartoe voert verweerder aan dat eisers gebruik hebben gemaakt van vervalste documenten ter onderbouwing van hun aanvraag om toelating als vluchteling.

44. In het kader van de aanspraak op een reguliere verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid hebben eisers in beroep aangevoerd dat verweerder hen ten onrechte tegenwerpt dat zij gebruik zouden hebben gemaakt van valse documenten. Voorts hebben eisers aangevoerd dat de contra-indicatie niet meer mag worden tegengeworpen omdat de vaststelling van die valsheid pas vele jaren nadat zich het relevant tijdsverloop had voorgedaan door verweerder aan de orde is gesteld. Ten slotte hebben eiseres in dit kader aangevoerd dat de contra-indicatie niet aan alle eisers kan worden tegengeworpen omdat zij niet allemaal op dezelfde wijze de beweerdelijk valse documenten gebruikt hebben.

45. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

46. Op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Ingevolge het destijds vigerende artikel 3.6, aanhef en onder b, van het Vb 2000 kan deze verblijfsvergunning worden verleend onder de beperking verband houdende met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag.

47. De voorwaarden, om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het zogenaamde driejarenbeleid zijn opgenomen in paragraaf C2/9 van de Vc 2000, thans weergegeven in paragraaf B14/4 van de Vc 2000.

48. Ingevolge paragraaf C2/9.3. van de Vc 2000, thans weergegeven in paragraaf B14/4.3. van de Vc 2000, is het verstrekken van onjuiste gegevens verstrekt dan wel het achtergehouden van gegevens, terwijl de achtergehouden gegevens tot afwijzing van de aanvraag zouden hebben geleid, een contra-indicatie voor het verlenen van de hier gevraagde verblijfsvergunning.

Blijkens de toelichting bij deze bepaling heeft deze contra-indicatie geen absoluut karakter in die zin dat *altijd* een verblijfsvergunning zal worden onthouden. Als de vreemdeling, na confrontatie met de bevindingen van verweerder toegeeft dat hij op relevante (essentiële) onderdelen van zijn asielrelaas onjuiste gegevens heeft verstrekt, kan hij vanaf dat moment relevant tijdsverloop in de zin van het driejarenbeleid opbouwen. Dat geldt niet voor zaken waarin de vreemdeling de resultaten van het onderzoek betwist en vervolgens (op dit onderdeel van de procedure) in het ongelijk wordt gesteld. In dat geval blijft de vreemdeling in feite onjuiste gegevens verstrekken en staat dit (nog steeds) in de weg aan het opbouwen van relevant tijdsverloop.

49. De rechtbank acht voornoemd beleid van verweerder niet in strijd met de wettelijke voorschriften en evenmin kennelijk onredelijk.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702	15
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187	
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687	
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189	
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722	
AWB 06/177	AWB 06/174		

50. De rechtbank is, onder verwijzing naar hetgeen hierboven bij het beroep asiel is overwogen in het kader van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, met verweerder van oordeel dat er ten aanzien van eisers sprake is van een contra-indicatie nu uit eerdergenoemd individueel ambtsbericht van 5 augustus 2005 blijkt dat eisers valse documenten hebben overgelegd en onjuiste gegevens hebben verstrekt omtrent hun asielrelaas, zodat dit aan vergunningverlening wegens relevant tijdsverloop in de asielprocedure in de weg staat. De rechtbank stelt vast dat eisers in dit kader hebben aangevoerd dat verweerder hen ten onrechte tegenwerpt dat zij gebruik zouden hebben gemaakt van valse documenten en in hun asielprocedure de inhoud van het individueel ambtsbericht hebben betwist. Naar het oordeel van de rechtbank hebben eisers hiermee, in termen van verweerders beleid, de resultaten van het onderzoek van verweerder betwist. Op grond van voornoemd beleid volgt hieruit dat eisers in feite hun gehele asielprocedure onjuiste gegevens zijn blijven verstrekken en dat deze omstandigheid aan het opbouwen van relevant tijdsverloop in de weg staat. Voor zover namens eisers is aangevoerd dat de contra-indicatie niet meer mag worden tegengeworpen omdat de vaststelling van die valsheid pas aan de orde is gesteld vele jaren nadat zich het relevant tijdsverloop had voorgedaan, overweegt de rechtbank als volgt. Blijkens hoofdstuk C2/9.3 van de Vc 2000, thans weergegeven in paragraaf B14/4.3. van de Vc 2000, inzake het driejarenbeleid is tegenwerping van het verstrekken van onjuiste gegevens, anders dan het tegenwerpen van strafrechtelijke antecedenten, niet aan een termijn gebonden. Derhalve is de rechtbank van oordeel dat dit argument niet kan slagen.

51. De stelling dat de contra-indicatie niet aan alle eisers kan worden tegengeworpen omdat zij niet allemaal op dezelfde wijze dat document zelf gebruikt hebben, kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin slagen. Immers, hun asielaanvragen dragen een afhankelijk karakter van de asielaanvraag van eisers 1. Zij hebben deze aanvraag gebaseerd op de feiten en omstandigheden van eisers 1, zodat genoemde contra-indicatie tevens op hen van toepassing is.

52. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden aan eisers de contra-indicatie 'het verstrekken van onjuiste gegevens' tegengeworpen.

53. Ten aanzien van eisers 2 en eiser 4 heeft verweerder daarnaast de contra-indicatie "gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid" tegengeworpen. Daartoe heeft verweerder overwogen dat eiser 4 op 13 juni 2002 een transactie heeft geaccepteerd tot het betalen van een geldboete van 190 euro terzake een op 22 mei 2002 gepleegde winkeldiefstal. Eisers 2 heeft op 20 januari 2002 een winkeldiefstal gepleegd, voor welk feit zij op 28 april 2002 een transactie heeft geaccepteerd tot het betalen van een geldboete van 130 euro.

54. De rechtbank stelt vast dat eisers 2 en eiser 4 in hun gronden van beroep geen gronden hebben aangevoerd tegen het tegenwerpen van de contra-indicatie "gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid".

55. Niet is gebleken van andere bijzondere feiten en omstandigheden die, in afwijking van het beleid, tot toelating van eisers zouden nopen.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702	16
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187	
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687	
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189	
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722	
AWB 06/177	AWB 06/174		

56. Uit het voorgaande volgt dat verweerder eisers op goede gronden de gevraagde verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de asielpprocedure' heeft onthouden.

57. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

Verblijfsvergunning regulier met als doel 'medische behandeling'

58. Vervolgens is aan de orde of het besluit van 12 oktober 2006 in rechte stand kan houden.

59. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geding is dat eiseres 1 niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. De rechtbank begrijpt de stellingname van eiseres 1 aldus, dat in geschil is de vraag of eiseres 1 in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dan wel op grond van de zogeheten hardheidsclausule als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid van het Vb 2000.

60. De rechtbank overweegt als volgt.

61. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

62. Op grond van artikel 16, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

63. In artikel 17 van de Vw 2000 en in artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 wordt een aantal categorieën vreemdelingen genoemd die zijn vrijgesteld van het vereiste bezit van een mvv.

Daarnaast is in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 bepaald dat Onze Minister het eerste lid van dit artikel buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het betreft hier de zogeheten hardheidsclausule.

64. Verweerders beleid terzake van het al dan niet verlenen van vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000 is neergelegd in paragraaf B1/1.2.1 van de Vc 2000, thans weergegeven in paragraaf B1/4.1.1. van de Vc 2000. Dit beleid brengt met zich dat beoordeeld dient te worden of de vreemdeling in staat is om te reizen naar zijn land van herkomst en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag.

65. In de overige gevallen kan blijkens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000, thans weergegeven in paragraaf B8/3.1. van de Vc 2000, ingevolge artikel 3.71, vierde lid van het Vb 2000 vrijstelling worden verleend van het mvv-vereiste indien de terugkeer van de vreemdeling in

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

17

verband met een medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Ingevolge paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000, thans weergegeven in paragraaf B8/3.1. van de Vc 2000, wordt onder een medische noodsituatie verstaan: de situatie waarbij de vreemdeling lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade.

66. De rechtbank acht dit beleid niet kennelijk onredelijk en evenmin in strijd met de wettelijke voorschriften.

67. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres 1 niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en heeft in dat verband verwezen naar de op 9 augustus 2004 en op 31 augustus 2006 door het Bureau Medische Advisering (BMA) uitgebrachte adviezen. In het advies van 31 augustus 2006 stelt het BMA zich op het standpunt dat eiseres 1 reeds jaren onder behandeling is bij het GGZ. Zij is bekend met psychische klachten, waarbij wordt gesproken over PTSS en depressie. Daarnaast heeft zij migraine. De klachten lijken in stand te worden gehouden door de duur van de asielprocedure, het niet geloofd worden en de angst terug te moeten naar Armenië of Azerbeidzjan. De behandeling is gericht op het stabiliseren van de moeilijke situatie waarbij geen medicatie lijkt te worden voorgeschreven. In het BMA-advies wordt voorts geconcludeerd dat niet te verwachten is dat er als gevolg van het staken van de behandeling van eiseres 1 een medische noodsituatie op korte termijn zal optreden. Wel valt een verdere verslechtering te verwachten bij een eventuele negatieve beslissing. Behandeling is volgens het BMA-advies mogelijk bij het Republiek Psychiatisch ziekenhuis te Baku in Azerbeidzjan. Eiseres 1 wordt in staat geacht te reizen met gangbare vervoermiddelen en er zijn geen aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of na de reis noodzakelijk is. Bij een eventuele verslechtering van de medische situatie is een herbeoordeling voor de reis nodig.

Ten slotte heeft het BMA in het advies gesteld dat aangenomen wordt dat eiseres 1 afkomstig is uit Azerbeidzjan en daarna langdurig heeft gewoond in Armenië. In geen van beide landen is een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aanwezig, zodat zij zich ingevolge het toepasselijke beleid, neergelegd in paragraaf B1/1.1.1. van de Vc 2000, thans weergegeven in paragraaf B1/1 van de Vc 2000, voor het aanvragen van een mvv naar het dichtstbijzijnde land zal dienen te begeven waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd (te weten: Georgië). Volgens verweerder vormt haar gezondheidssituatie hiervoor geen beletsel, zodat de vraag of er behandelmogelijkheden in beide landen zijn volgens verweerder niet relevant is.

68. Eiseres 1 stelt zich daarentegen op het standpunt dat zij niet naar Georgië kan reizen teneinde daar een mvv aan te vragen, omdat zij met dit land geen enkele binding heeft en ook niet over reisdocumenten beschikt om naar dit land te reizen. Bovendien stelt eiseres 1 dat zij vanwege haar gezondheid niet in staat is om naar Georgië te reizen. In dit verband is aangevoerd dat uit de eerdere brieven van Oortwijn en ook uit de BMA-adviezen niet de conclusie kan worden getrokken dat eiseres 1 zomaar enige tijd in een ander land zou kunnen verblijven. Eiseres 1 heeft daarnaast aangevoerd dat Oortwijn heeft gesteld dat er wel een medische noodsituatie zal ontstaan, omdat eiseres 1 op zijn minst zal decompenseren, iets wat ook door de artsen van het BMA- die overigens eiseres 1 nooit

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702	18
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187	
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687	
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189	
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722	
AWB 06/177	AWB 06/174		

hebben gezien – niet is bestreden. Voorts meent eiseres 1 dat het bestreden besluit in strijd is met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel omdat verweerder geen informatie heeft ingewonnen over de medische toestand in Georgië.

69. Naar het oordeel van de rechtbank kon verweerder de hiervoor bedoelde BMA-adviezen aan zijn besluitvorming ten grondslag leggen. Daartoe overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 30 september 2003 (200304603/1, LJN: AL9041) dat een advies van het BMA is aan te merken als een deskundigenadvies ten behoeve van de uitoefening van verweerders bevoegdheden. Indien zodanig advies op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, onder aanduiding van de bronnen waaraan deze is ontleend, mag verweerder bij de besluitvorming op aanvragen om toelating in beginsel van de juistheid van een dergelijk advies uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. Het is aan eiseres 1 om concreet onderbouwd aan te tonen dat de BMA-adviezen in het onderhavige geval onjuist dan wel onvolledig zijn.

70. Eiseres 1 heeft naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende concreet onderbouwd dat er in casu feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan verweerder de in deze adviezen vervatte informatie niet (mede) ten grondslag heeft kunnen leggen aan het besluit van 12 oktober 2006.

De door eiseres 1 in beroep overgelegde medische verklaring van Oortwijn van 30 oktober 2006 leidt niet tot een ander oordeel. Immers, dit stuk concretiseert en onderbouwt op geen enkele wijze waarom eiseres 1 niet in staat zou zijn om te reizen. Bovendien is het BMA-advies van 31 augustus 2006 reeds gebaseerd op medische informatie van Oortwijn van (onder meer) 23 mei 2006. Dat in de brief van Oortwijn van 30 oktober 2006 sprake zou zijn van wezenlijk nieuwe inzichten betreffende eiseres 1, is de rechtbank niet gebleken.

Nu eiseres 1 niet heeft aangetoond dat de BMA-adviezen onjuist dan wel onvolledig zouden zijn, kan derhalve van de inhoud van de adviezen worden uitgegaan.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich op grond van de conclusie van de BMA-adviezen dat eiseres 1 in staat wordt geacht om te reizen niet gangbare vervoermiddelen en zij daarbij geen professionele begeleiding nodig heeft, terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres 1 niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

De omstandigheid dat eiseres 1 naar Georgië dient te reizen teneinde daar een mvv aan te vragen, leidt, gelet op deze conclusie in de BMA-adviezen, niet tot een ander oordeel.

71. Ten aanzien van de stelling van eiseres 1 dat verweerder had moeten onderzoeken of medische behandeling van eiseres 1 in Georgië mogelijk was, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat verweerder een dergelijk onderzoek niet nodig hoefde te achten. Het achterwege laten van een dergelijk onderzoek is niet in strijd met het zorgvuldigheids- dan wel het motiveringsbeginsel, nu uit de BMA-adviezen van 9 augustus 2004 en 31 augustus 2006 blijkt dat bij het staken van de medische behandeling op korte termijn geen medische nood situatie zal ontstaan en dat eiseres 1 in staat wordt geacht om te reizen zonder dat daarbij enige medische voorzieningen noodzakelijk zijn. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op grond van beide BMA-adviezen op goede gronden op het standpunt heeft kunnen stellen dat een beoordeling van de medische situatie in Georgië in het onderhavige geval niet relevant is.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702	19
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187	
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687	
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189	
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722	
AWB 06/177	AWB 06/174		

72. In geschil is voorts of het vasthouden van verweerder aan het mvv-vereiste een onbillijkheid van overwegende aard met zich meebrengt zoals bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

73. Eiseres 1 heeft in dat kader aangevoerd dat haar medische situatie, alsmede de omstandigheid dat zij reeds zeven jaar in Nederland verblijft, een beroep op de hardheidsclausule rechtvaardigen.

74. De rechtbank stelt voorop dat uit de wetsgeschiedenis en uit vaste jurisprudentie blijkt dat zij zich terughoudend dient op te stellen bij de toetsing aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, waarbij wordt aangetekend dat de reikwijdte van dit artikellid uiterst beperkt is. Een beroep op de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 genoemde onbillijkheid wordt in beginsel slechts in zeer uitzonderlijke en individuele gevallen gehonoreerd.

75. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid uit het BMA-advies heeft kunnen opmaken dat er geen medische noodsituatie op korte termijn ontstaat indien van eiseres 1 verlangd wordt terug te keren naar haar land van herkomst ten einde de mvv-procedure aldaar af te wachten. Weliswaar blijkt uit dit advies dat de BMA-arts heeft aangegeven dat een verdere verslechtering valt te verwachten bij een eventuele negatieve beslissing, doch daarbij is tevens vermeld dat het niet waarschijnlijk is dat een medische noodsituatie op korte termijn zal optreden als gevolg van staken van de behandeling.

76. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de omstandigheid dat eiseres 1 reeds gedurende ruim zeven jaar in Nederland verblijft in afwachting van een onherroepelijke beslissing op haar asielaanvraag geen beroep op de hardheidsclausule rechtvaardigt.

77. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in hetgeen dienaangaande door eiseres 1 is aangevoerd geen grond is gelegen om toepassing te geven aan de hardheidsclausule. Derhalve heeft verweerder kunnen vasthouden aan het vereiste bezit van een geldige mvv en de aanvraag van eiseres 1 op goede gronden afgewezen.

78. Het beroep van eiseres 1 is derhalve ongegrond.

79. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

80. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 06/98	AWB 06/55696	AWB 06/55702
AWB 06/55663	AWB 06/486	AWB 06/187
AWB 06/54094	AWB 06/55673	AWB 06/55687
AWB 06/172	AWB 06/169	AWB 06/189
AWB 06/55728	AWB 06/55658	AWB 06/55722
AWB 06/177	AWB 06/174	

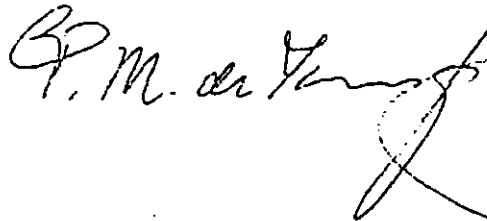
20

Beslissing

De rechtbank,

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van mr. P.M. de Kruif als griffier en in het openbaar uitgesproken op 1 maart 2007.

Asiel

Tegen deze uitspraak - voor zover deze ziet op de ongegrondverklaring van de beroepen asiel - staat ingevolge artikel 120 van de Vw 2000 geen hoger beroep open.

Regulier

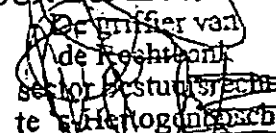
Tegen de ongegrondverklaring van de beroepen regulier 'tijdsverloop' en het beroep regulier 'ondergaan van een medische behandeling' kunnen partijen hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 05 MAART 2007

VOOR KOPIE KONFORM

De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te Rotterdam

Postbus 195 5280 AD Boxtel
 Bosscheweg 1 5281 AE Boxtel
 Telefoon: (0411) 67 44 93 Fax: (0411) 67 76 90
 E-mail: info@snijdersentoemen.nl
 Website: www.snijdersentoemen.nl

SNIJDERS
 EN TOEMEN
 ADVOCATEN

Per fax 070-3651380
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken

Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Mr C.A.J.M. Snijders
 Mr B.W.M. Toemen
 Mw. Mr E.H.J.M. de Bonth

Boxtel, 30 maart 2007

Inzake / IND ZO
 Betreft Vreemdelingenrecht, hoger beroep regulier, medisch
 Ons kenmerk CS/EB/00011402/13d
 e-mailadres E.deBonth@snijdersentoemen.nl

RAAD VAN STATE	
1920	INGEKOMEN
B	30 MRT 2007
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

geboren op , mede namens haar minderjarige kind (verder te noemen 'appellante'), thans verblijvende te te dezer zake woonplaats kiezende te (5281 AE) Boxtel aan het adres Bosscheweg 1 ten kantore van haar advocaat mr. C.A.J.M. Snijders die uitdrukkelijk verklaart door appellante bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn dit hoger beroepschrift namens haar in te dienen en te ondertekenen.

Appellante heeft kennis genomen van de uitspraak van de Rechtbank 's-Hertogenbosch d.d. 1 maart 2007, verzonden op 5 maart 2007, AWB 06/54094 (prod. 1). Appellante kan zich niet verenigen met deze uitspraak en voeren hiertoe de volgende grieven aan.

GRIEF 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 71 dat verweerder terecht niet heeft onderzocht of de medische behandeling van eiseres in Georgië mogelijk is.

Toelichting

Naar de mening van appellante heeft de rechtbank met bovenstaande redenering een onjuiste invulling gegeven aan het terzake geldende beleid zoals weergegeven in B1/1.2. Vc 2000, thans weergegeven in paragraaf B1/4.1.1.

Naar de mening van appellante dient verweerder zich bij de beoordeling van een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voor medische behandeling' waarvoor geen MVV is afgegeven, als eerste een oordeel te vormen over de vraag of de vreemdeling in staat is te reizen naar het land van herkomst (of ander land

Gelden voor derden t.n.v. Stichting Dardengelden 10.88.56.484

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

Any liability shall be limited to the amount which is paid out under the firm's professional liability policy

SNIJDERS

ENTOEMEN

ADVOCATEN

daar in de buurt) en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen aanvraag. Als deze vragen negatief beantwoord worden, dient appellante vrijgesteld te worden van het MVV-vereiste en kan inhoudelijk op de aanvraag worden beslist.

In casu is vastgesteld dat er noch in Azerbeidjan, het land waar appellante geboren is, noch in Armenië, het land waar appellante lange tijd heeft verbleven, een Nederlandse vertegenwoordiging aanwezig is. Verweerder heeft gesteld dat van appellante dan verwacht mag worden dat zij naar Georgië reist, het land in de directe omgeving van haar geboorteland en het land waar zij langdurig heeft verbleven.

Naar de mening van appellante dient het voorgaande dan tot de conclusie te leiden dat verweerder de toets, of de vreemdeling in staat is om te reizen en in staat kan worden geacht de behandeling in het betreffende land af te wachten, had dienen uit te voeren ten aanzien van het land waar de vreemdeling daadwerkelijk zal verblijven gedurende de looptijd van de MVV-aanvraag. Appellante is derhalve van mening dat het onzorgvuldig is dat verweerder in casu slechts onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheden voor een medische behandeling in Azerbeidjan, terwijl op voorhand bekend was dat appellante in dat land haar MVV-aanvraag zou kunnen indienen.

Appellante wijst er hierbij nogmaals op dat verweerder zelf onderzoek nodig heeft geacht voordat er een beoordeling kan komen en de aanvraag van appellante uitgevoerd kan worden. Hiermee verhoudt zich niet dat verweerder later stelt dat een medisch onderzoek helemaal niet nodig is.

Appellante is van mening dat het voorgaande los staat van de vraag of zij in staat geacht kan worden om te reizen, daar de toets of zij in staat was om te reizen uitgevoerd is teneinde vast te stellen of zij in staat was vanuit Nederland terug te reizen naar het land waar zij de MVV-aanvraag zou moeten indienen. Door verweerder is niet de vraag beantwoord of appellante in staat is om van Azerbeidjan of Armenië naar Georgië te reizen om daar haar aanvraag in te dienen. Appellante is van mening dat, gezien het feit dat Georgië niet het land is waarvan appellante de nationaliteit bezit, zodat niet duidelijk is of zij tot dit land zal worden toegelaten voor het indienen van haar aanvraag, ook deze vraag beantwoord had dienen te worden bij een zorgvuldige besluitvorming.

GRIEF 2

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in rechtsoverweging 75 dat verweerder in redelijkheid uit het BMA-advies heeft kunnen opmaken dat er geen medische noodsituatie op korte termijn ontstaat indien van eiseres 1 verlangd wordt terug te keren naar haar land van herkomst teneinde de MVV-procedure aldaar af te wachten.

Toelichting

In de gronden in beroep is gemotiveerd dat Dr. Van Oortwijn van mening is dat appellante wel degelijk in een medische noodsituatie terechtkomt als haar behandeling wordt gestaakt. De arts wijst er voorts op dat de aard van de medische situatie van appellante zich verzet tegen een behandeling in het land van herkomst en dat dit niet zozeer een asielgerelateerd, maar veeleer een medisch gegeven is. Appellante heeft daarbij vooral gewezen op de brief van de Minister aan de Tweede Kamer, waaruit blijkt dat ook de Minister van mening is dat veiligheidsaspecten met betrekking tot getraumatiseerde patiënten onderdeel uitmaken van de behandeling en dus betrokken dienen te worden bij de mogelijkheid van het ondergaan van een medische behandeling.

SNIJDERS

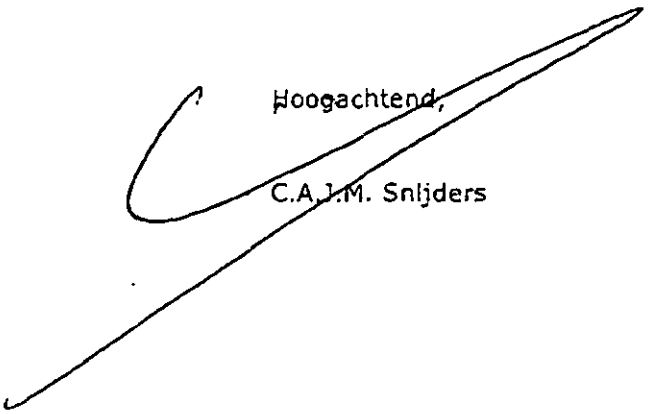
ENTOEMEN

ADVOCATEN

Naar de mening van appellante is de Rechtbank in de bestreden beschikking ten onrechte voorbijgegaan aan deze argumenten.

Appellante is dan ook van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat de besluitvorming van verweerder in casu zorgvuldig was.

REDENEN WAAROM appellante verzoekt de bestreden uitspraak van de rechtbank te 's-Hertogenbosch d.d. 1 maart 2007, verzonden op 5 maart 2007, AWB 06/54094 en 06/54096 te vernietigen en het op 3 november 2006 ingediende beroepschrift alsnog gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Hoogachtend,

C.A.J.M. Snijders

RAAD VAN STATE	
1917	INGEKOMEN
B	30 MRT 2007
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Postbus 193 5280 AD Boxtel
 Bosscheweg 1 5281 AE Boxtel
 Telefoon: (0411) 67 44 99 Fax: (0411) 67 76 90
 E mail: info@snijdersentoemen.nl
 Website: www.snijdersentoemen.nl

SNIJDERS
 ENTOEMEN
 ADVOCATEN

Per fax 070-3651380
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken

Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Mr C.A.J.M. Snijders
 Mr B.W.M. Toemen
 Mw. Mr E.H.J.M. de Bonth

Boxtel, 30 maart 2007

Inzake

/ IND ZO

Betreft Vreemdelingenrecht, hoger beroep regulier, drierenbeleid
 Ons kenmerk CS/EB/00011402/11d
 e-mailadres E.deBonth@snijdersentoemen.nl

HOGER BEROEPSCHRIFT

GEVEN EERBIEDIG TE KENNEN:

geboren op _____ mede namens haar minderjarige kind,
 geboren op _____ geboren op _____
 geboren op _____ geboren op _____
 geboren op _____ en _____ geboren op _____
 (verder te noemen 'appellanten'), thans verblijvende te _____ te dezer zake woonplaats
 kiezende te (5281 AE) Boxtel aan het adres Bosscheweg 1 ten kantore van hun advocaat
 mr. C.A.J.M. Snijders die uitdrukkelijk verklaart door appellanten bepaaldelijk
 gevolmachtigd te zijn dit hoger beroepschrift namens hen in te dienen en te
 ondertekenen.

Appellanten hebben kennis genomen van de uitspraak van de Rechtbank 's-Hertogenbosch d.d. 1 maart 2007, verzonden op 5 maart 2007, AWB 06/98 + 06/55663 + 06/54094 + 06/172 + 06/55728 + 06/177 + 06/55696 + 06/486 + 06/55673 + 06/169 + 06/55658 + 06/174 + 06/55702 + 06/187 + 06/55687 + 06/189 + 06/55722 (prod. 1). Appellanten kunnen zich niet verenigen met deze uitspraak en voeren hiertoe de volgende grieven aan.

Gelden voor derden t.n.v. Stichting Derdengelden 10.88.86.484

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door
 onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

Any liability shall be limited to the amount which is paid out
 under the firm's professional liability policy

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

GRIEF 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 50 dat de stelling van eisers dat de contra-indicatie niet meer mag worden tegengeworpen omdat de vaststelling van die valsheid pas aan de orde is gesteld vele jaren nadat zich het relevant tijdsverloop heeft voorgedaan, op grond van het bepaalde in C2/9.3 Vc 2000, thans B14/4.3, niet slaagt, omdat het tegenwerpen van het verstrekken van onjuiste gegevens, anders dan het tegenwerpen van strafrechtelijke antecedenten niet aan een termijn is gebonden.

Toelichting

Naar de mening van appellanten heeft de rechtbank met bovenstaande redenering een onjuiste uitleg gegeven aan de genoemde artikelen uit de Vreerndelingencirculaire. In C2/9.3 Vc thans B14/4.3 wordt immers slechts ingegaan op het te berekenen tijdsverloop nadat onderzoek heeft uitgewezen dat er onjuiste gegevens zijn verstrekt, terwijl er in de situatie van appellanten juist een beroep is gedaan op het feit dat er al een termijn van 3 jaar relevante tijd was verstreken vóórdat het onderzoek naar de verstrekte gegevens werd gedaan, terwijl appellanten zich voor dat moment daarop beroepen hebben en zij zich ook voor dat moment al op het driejarenbeleid hadden beroepen..

REDENEN WAAROM appellanten verzoeken de bestreden uitspraak van de rechtbank te 's-Hertogenbosch d.d. 1 maart 2007, verzonden op 5 maart 2007, AWB te vernietigen en het op 23 december 2005 ingediende beroepsschrift alsnog gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Hoogachtend,

C.A.J.M. Sniijders